НАРОДНА
АРМІЯ
1 березня, 2018
#9 (5541)

Голова Українського інституту національної пам'яті Володимир В'ЯТРОВИЧ:

«НАГАДУВАТИ СУЧАСНИКАМ ПРО ЗЛОЧИНИ РЕЖИМУ НЕОБХІДНО — ЯК ЩЕПЛЕННЯ ДЛЯ ЗДОРОВОГО, ВІЛЬНОГО МАЙБУТНЬОГО»

стор. 20-21

ВЗВОДИ ПІДСИЛЯТЬ МАРКСМЕНАМИ

У «ДЕСНІ» ГОТУЮТЬ ПІХОТНИХ СНАЙПЕРІВ НОВОГО ПОКОЛІННЯ

Марксмен — це, власне кажучи, американський військовий винахід: піхотний снайпер, озброєний не снайперською гвинтівкою, а автоматом. Головне завдання марксмена на полі бою — знешкоджувати ворожі цілі, які становлять найбільшу загрозу підрозділу на відстанях, не досяжних для звичайної піхоти. Тож вогнем зі свого автомата, тільки дещо модернізованого, він має гарантовано влучати в противника, який перебуває на відстанях до шестисот метрів

стор. 9

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

СПЕЦПРЕДСТАВНИК США З ПИТАНЬ УКРАЇНИ КУРТ ВОЛКЕР:

«УКРАЇНА Є ЗНАЧНО БІЛЬШ СТІЙКОЮ КРАЇНОЮ, НІЖ ХТО-НЕБУДЬ ОЧІКУВАВ»

Спецпредставник США з питань України Курт Волкер вважає, що російська сторона не прийматиме жодних рішень щодо українського врегулювання до того моменту, поки не відбудуться президентські вибори у РФ

Таке переконання він висловив під час зустрічі в американській експертній установі Center for the National Interest, передає Укрінформ.

«Ми запропонували, щоб миротворчі сили під мандатом ООН увійшли та замінили російські сили та сепаратистські формування, створивши протягом певного часу безпечний простір, де можна було би провести місцеві вибори, де могла би бути запроваджена амністія і де був би наданий особливий статус», — пояснив позицію американської сторони дипломат.

Після завершення цього процесу згідно з Мінськими домовленостями окупована територія Донбасу могла би бути повернена в Україну, зазначив Волкер. Проте, наголосив він, дотепер не було відчутних результатів.

«Ми продовжуємо наполягати на цьому близько семи місяців, і маю сказати, що дуже задоволений нашою позицією, але я не задоволений результатами, оскільки результатів немає», — зауважив Волкер.

За його словами, ситуація в Україні більше схожа на заморожений конфлікт, однак у ньому зберігається гаряча фаза протистояння.

Основна проблема, на думку Волкера, полягає в тому, що Москва скептично ставиться до намірів Вашингтона, зокрема щодо послаблення санкцій, пов'язаних з виконанням Мінських угод. До того ж, якщо санкції і будуть зняті, Україна й надалі рухатиметься в бік Заходу.

Тим часом незрозуміло, який підхід Москва матиме після кампанії переобрання президента РФ Володимира Путіна.

«Але по жодних діях, очевидно, не прийматиметься рішень з боку Росії, поки не буде результату виборів», — зазначив представник США.

Відповідаючи на запитання, чи можлива ескалація збройного протистояння з боку РФ, Волкер висловив переконання, що Кремль навряд чи піде на це.

«Перспектива посилення конфлікту є для Росії досить витратною, навіть якщо говорити про асиметричну війну. Я просто не бачу такого розвитку. Україна є значно більш стійкою країною, ніж хто-небудь очікував», — заявив спецпредставник США.

ОБГОВОРЕНО ЙМОВІРНІСТЬ ЗАЛУЧЕННЯ СИЛ ОБОРОНИ ФІНЛЯНДІЇ ДО МИРОТВОРЧОЇ МІСІЇ ООН НА СХОДІ УКРАЇНИ

Під час офіційного візиту Міністра оборони України генерала армії України Степана Полторака у Фінляндську Республіку відбулося обговорення можливості залучення Сил оборони Фінляндії до миротворчої місії ООН на Сході України, якщо буде ухвалено відповідне рішення про формування й застосування такого контингенту.

— Зазначу, що в цьому питанні Україна має власні принципові позиції. Передусім така місія має працювати відповідно до наявних правил і норм міжнародного права на всій окупованій території, а не тільки на лінії зіткнення сторін, — заявив після зустрічі з главою оборонного відомства Фінляндії Юссі Нііністьо Міністр оборони України Степан Полторак. — З окупованої території потрібно обов'язково вивести всі незаконні збройні формування та регулярні війська Російської Федерації. Неконтрольована нами ділянка українсько-російського кордону повинна перейти під контроль миротворчої місії ООН, як і райони відведення важкого озброєння й техніки. Ми категорично проти участі в цій місії представників Російської Федерації, бо не може агресор і миротворець поєднуватися в одній особі, — додав Степан Полторак.

У Фінляндії відбулася зустріч Міністра оборони України генерала армії України Степана Полторака й Міністра оборони Фінляндської Республіки Юссі Нііністьо.

— Український народ цінує послідовні кроки Фінляндської Республіки в інституціях ЄС щодо посилення санкційного списку на Росію, а також сприяння в реалізації курсу України на європейську інтеграцію, — сказав Степан Полторак.

У рамках зустрічі сторони обговорили сучасну безпекову ситуацію в Україні та світі, реформування українського оборонного відомства й поглиблення двостороннього співробітництва між оборонними відомствами країн, повідомлено на сайті МО України.

— Для нас важлива підтримка щодо врегулювання конфлікту на Сході країни, зокрема шляхом можливого залучення сил і засобів Сил оборони Фінляндії до миротворчої місії ООН в Україні, — підкреслив Міністр оборони України. — Ми розраховуємо на продовження військово-політичного діалогу, поширення двостороннього співробітництва між Україною та Фінляндією у військовій сфері. Україна зробила значний внесок у подолання глобальних та регіональних викликів, наша держава — надійний союзник західного світу й фактичний учасник трансатлантичної спільноти. Міністерство оборони України рішуче налаштоване на поглиблення співпраці з оборонним відомством Фінляндської Республіки та переведення її в практичну площину, — сказав Степан Полторак.

Під час зустрічі також обговорювали питання продовження співпраці у сфері військової освіти та науки, професійної підготовки, співробітництва у військово-медичній сфері, започаткування співробітництва у сфері кібернетичної безпеки.

У рамках зустрічі глави оборонних відомств Фінляндської Республіки та України обговорили можливість обміну досвідом із питань організації територіальної оборони, здійснення мобілізаційних заходів.

«УКРАЇНА ЗАЦІКАВЛЕНА В ОРГАНІЗАЦІЇ КУРСІВ ВИЖИВАННЯ ДЛЯ ЛЬОТНОГО СКЛАДУ В РАМКАХ БРИТАНСЬКОЇ МІСІЇ ORBITAL»

Про це зазначив начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко під час зустрічі з командувачем Королівських військово-повітряних сил Великої Британії головним маршалом авіації сером Стефаном Хілльєром.

Також у ході зустрічі сторони обговорили перспективи підготовки українських льотчиків у Королівському коледжі ВПС Великобританії.

— Практика навчання українських курсантів у наших військових навчальних закладах буде продовжена й 2018 року, — зазначив сер Стефан Хілльєр.

Окрім цього, обговорювалося питання матеріально-технічної та дорадчої допомоги для оснащення Центру бойового застосування авіації Повітряних Сил Збройних Сил України та комплексної модернізації окремих аеродромів.

Сторонами було відзначено важливість двостороннього співробітництва повітряних сил обох держав, підтвердженням чого буде візит 2018 року делегації Повітряних Сил ЗС України на авіабази Королівських ВПС Великої Британії для вивчення системи льотної підготовки, повідомляє Управління зв'язків з громадськістю Збройних Сил України.

КІБЕРБЕЗПЕКА: ДО СЕНАТУ США ВНЕСЛИ ЗАКОНОПРОЕКТ ПРО СПІВПРАЦЮ З УКРАЇНОЮ

На розгляд Сенату США внесено дзеркальну версію проекту Закону про співпрацю з Україною з питань кібербезпеки, який схвалила Палата представників.

Про це йдеться на сторінці у Facebook Посольства України в США, повідомляє Укрінформ.

«Двопартійна група американських сенаторів на чолі з демократом Шерродом Брауном та республіканцем Патріком Туумі представила на розгляд Сенату дзеркальну версію проекту Закону про співпрацю з Україною з питань кібербезпеки, схваленого Палатою представників 7 лютого цього року», — сказано в повідомленні.

Документ спрямовано на надання допомоги Україні в удосконаленні власної стратегії кібербезпеки, зокрема в тій частині, що стосується посилення захисту комп'ютерних мереж органів державної влади, зменшення залежності України від російських інформаційних та комунікаційних технологій, сприяння розширенню участі України в програмах обміну інформацією, яка пов'язана з проблематикою кібербезпеки, а також міжнародних зусиль із протидії загрозам в Інтернеті.

У законопроекті підтверджено відданість Сполучених Штатів Америки Хартії про стратегічне партнерство між Україною та США, Будапештському меморандуму про гарантії безпеки, підтримці співробітництва нашої держави з НАТО.

Для набуття чинності документ має підтримати Сенат і підписати Президент США.

РОСІЯ СТВОРИЛА У КРИМУ ПОТУЖНЕ ВІЙСЬКОВЕ УГРУПОВАННЯ

Росія за чотири роки окупації створила у Криму потужне військове угруповання, яке може контролювати зону Чорного моря і становити небезпеку для прибережних територій. Про це зазначив заступник Міністра оборони України з питань європейської інтеграції генерал-лейтенант Анатолій Петренко у промові на міжнародному форумі в Києві на тему «Окупований півострів: 4 роки опору».

Зокрема він зауважив, що за останні чотири роки Російська Федерація створила на півострові міжвидове угруповання, яке здатне проводити операції на південно-західному стратегічному напрямку, що включає в себе акваторію Чорного та Азовського морів, східну частину Середземного моря, прибережну частину Чорноморського регіону та відповідно повітряний простір.

— Створено 22-й армійський корпус, який включає в себе всі відповідні компоненти родів сухопутних військ, нарощені спроможності повітряних сил, розгорнуті нові системи протиповітряної оборони. Існує можливість перекидання на територію півострова оперативно-тактичних комплексів «Іскандер», і, що важливо, РФ постійно поновлює корабельний склад Чорноморського флоту новими зразками, — зазначив генерал-лейтенант Анатолій Петренко та уточнив, що наразі у Криму є шість підводних човнів та два надводні кораблі, які мають на озброєнні крилаті ракети морського базування «Калібр» з дальністю ураження до 2,5 тисячі кілометрів у залежності від спорядження. Вони сумарно можуть здійснити залп 52 одиницями крилатих ракет.

— Якщо 2013 року військовослужбовців РФ було близько 12 тисяч, то наразі ця кількість перевищує 31 тисячу; якщо танків РФ 2013 року в Криму не було взагалі, то цього року їх уже 40», — уточнив генерал-лейтенант Анатолій Петренко та додав, що на даний час на півострові також є 583 бронетранспортери та 162 артилерійські системи.

Також було зауважено, що за чотири роки до двох полків морської авіації, які були в Чорноморського флоту РФ, додалася змішана авіаційна дивізія, у складі якої є бомбардувальники, штурмовики та винищувачі, кількість військових літаків РФ збільшилася з 22 до 113 одиниць.

— Таким чином Російська Федерація через нарощування угруповання у Криму фактично створює зону заборони доступу через комбінування берегових протиракетних комплексів «Бастіон» і «Бал», застосування потенційно нових комплексів ППО С-400 і можливості перекидання на територію Криму оперативно-тактичних комплексів «Іскандер».

Все це створює реальну загрозу для Чорноморського регіону,

— Наша стратегія полягає у виконанні двох одночасних компонентів. По-перше, це послідовне відродження оперативних спроможностей ВМС. І робота ця ведеться як в рамках оборонної реформи, через виконання Стратегічного оборонного бюлетеня і Державної програми розвитку ЗС України, так і шляхом вибудовування нових міжнародних альянсів, їхнього нарощення для того, щоб спільними зусиллями нейтралізувати військову загрозу, яка походить від мілітаризації Криму та нарощування там військового потенціалу Російської Федерації, — наголосив заступник Міністра оборони України з питань європейської інтеграції генерал-лейтенант Анатолій Петренко.

Вадим КОВАЛЬОВ

«У БЕРЕЗНІ–КВІТНІ ВІЙСЬКОВІ ПЕНСІОНЕРИ ОТРИМАЮТЬ ПІДВИЩЕНІ ПЕНСІЇ»

— Я обіцяв підвищити пенсії військовослужбовцям — і ми це зробили. Обсяг фінансування, який знадобиться для реалізації цієї ініціативи, становитиме близько 7 млрд грн, і кошти для цього є. Ми знаємо шляхи, яким чином мобілізувати кошти в рамках дефіциту бюджету Пенсійного фонду, тож у березні-квітні близько 498 тис. осіб отримають пенсії у розмірі в середньому на 1,5 тисячі гривень більше, — повідомив Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман. — Підвищення пенсій військовослужбовцям має бути незворотнім і надалі закріплене законом, який також розроблений Кабінетом Міністрів. Він дозволить врахувати інтереси тих військових, які сьогодні захищають Україну, але ще не вийшли на пенсію

Постанова Кабінету Міністрів України від 21 лютого 2018 р. № 103 «Про перерахунок пенсій особам, які звільнені з військової служби, та деяким іншим категоріям осіб»

Відповідно до частини четвертої статті 63 Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб» Кабінет Міністрів України постановляє:

1. Перерахувати пенсії, призначені згідно із Законом України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб» (далі — Закон) до 1 березня 2018 р. (крім пенсій, призначених згідно із Законом особам начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ (міліції) та поліцейським), з урахуванням розміру окладу за посадою, військовим (спеціальним) званням, відсоткової надбавки за вислугу років за відповідною або аналогічною посадою, яку особа займала на дату звільнення із служби (на дату відрядження для роботи до органів державної влади, органів місцевого самоврядування або до сформованих ними органів, на підприємства, в установи, організації, вищі навчальні заклади), що визначені станом на 1 березня 2018 р. відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 30 серпня 2017 р. № 704 «Про грошове забезпечення військовослужбовців, осіб рядового і начальницького складу та деяких інших осіб» (Офіційний вісник України, 2017 р., № 77, ст. 2374).

2. Виплату перерахованих відповідно до пункту 1 цієї постанови підвищених пенсій (з урахуванням доплат до попереднього розміру пенсій, підвищень, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством (крім підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, що визначені законом) проводити з 1 січня 2018 року у таких розмірах:

з 1 січня 2018 р. — 50 відсотків;

з 1 січня 2019 р. по 31 грудня 2019 р. — 75 відсотків;

з 1 січня 2020 р. — 100 відсотків суми підвищення пенсії, визначеного станом на 1 березня 2018 року.

3. Перерахувати з 1 січня 2016 р. пенсії, призначені згідно із Законом, особам начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ (міліції) за прирівняною посадою з розміру грошового забезпечення поліцейського, враховуючи відповідні оклади за посадою, спеціальним званням, відсоткову надбавку за вислугу років, щомісячні додаткові види грошового забезпечення (надбавки, доплати, підвищення) та премії в розмірах, установлених законодавством, з якого було сплачено єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, за січень 2016 р. відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 11 листопада 2015 р. № 988 «Про грошове забезпечення поліцейських Національної поліції» (Офіційний вісник України, 2015 р., № 96, ст. 3281). Розмір премії визначається у середніх розмірах, що фактично виплачені за відповідною посадою (посадами) поліцейського за січень 2016 року.

Виплату перерахованих відповідно до абзацу першого цього пункту пенсій (з урахуванням доплат до попереднього розміру пенсій, підвищень, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством (крім підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, що визначені законом) особам начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ (міліції) проводити з 1 січня 2018 року. Сума перерахованих пенсій для виплати за період з 1 січня 2016 р. по 31 грудня 2017 р. обчислюється органами Пенсійного фонду України станом на 1 січня 2018 р. та виплачується після виділення коштів на їх фінансування з державного бюджету в такому порядку:

з 1 січня 2019 р. по 31 грудня 2019 р. — щомісяця окремою сумою у розмірі 50 відсотків різниці між місячним розміром підвищеної пенсії, розрахованої відповідно до абзацу першого цього пункту, та місячним розміром отриманої особою пенсії за період з 1 січня 2016 р. по 31 грудня 2017 року;

з 1 січня 2020 р. — щомісяця окремою сумою у розмірі 100 відсотків різниці між місячним розміром підвищеної пенсії, розрахованої відповідно до абзацу першого цього пункту, та місячним розміром отриманої особою пенсії за період з 1 січня 2016 р. по 31 грудня 2017 р. та до забезпечення повної виплати розрахованої суми.

4. У разі коли внаслідок перерахунку пенсій, передбаченого цією постановою, розміри пенсій звільненим із служби військовослужбовцям, особам, які мають право на пенсію згідно із Законом, є нижчими, зберігаються розміри раніше призначених пенсій.

5. Перерахунок пенсій особам начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ (міліції) відповідно до пункту 3 цієї постанови проводиться на підставі довідок про розміри грошового забезпечення, поданих Міністерством внутрішніх справ органам Пенсійного фонду України до набрання чинності цією постановою, або довідок, додатково оформлених та поданих відповідно до Порядку проведення перерахунку пенсій, призначених відповідно до Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 13 лютого 2008 р., № 45 (Офіційний вісник України, 2008 р., № 12, ст. 301).

6. Внести зміни до постанов Кабінету Міністрів України, що додаються.

7. Міністерству оборони, Міністерству внутрішніх справ, Міністерству інфраструктури, Міністерству юстиції, Державній службі з надзвичайних ситуацій, Службі безпеки, Службі зовнішньої розвідки, Адміністрації Державної прикордонної служби, Адміністрації Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації, Державній фіскальній службі, Національній гвардії, Управлінню державної охорони після набрання чинності цією постановою забезпечити оформлення та подання до органів Пенсійного фонду України довідок про розміри грошового забезпечення, визначені в пункті 1 цієї постанови, відповідно до Порядку проведення перерахунку пенсій, призначених відповідно до Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 13 лютого 2008 р. № 45.

8. Міністерству соціальної політики разом з Пенсійним фондом України забезпечити проведення перерахунків пенсій, передбачених цією постановою.

Прем'єр-міністр України В. ГРОЙСМАН

РАДА НАДАЛА ОСВІТНІ ПІЛЬГИ ДОБРОВОЛЬЦЯМ АТО ТА ЇХНІМ ДІТЯМ

Верховна Рада надала право на державну цільову підтримку для здобуття професійно-технічної та вищої освіти в державних і комунальних навчальних закладах усім категоріям учасників бойових дій та їхнім дітям.

За ухвалення відповідного законопроекту № 6298 у цілому проголосували 240 депутатів за мінімально необхідних 226, йдеться на сайті Верховної Ради України.

Зокрема таке право надається і особам, які брали безпосередню участь в АТО у складі добровольчих формувань, що в подальшому були включені до складу Збройних Сил України, та інших військових формувань і правоохоронних органів.

З цією метою депутати внесли зміни до законів «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», «Про професійно-технічну освіту», «Про охорону дитинства», «Про вищу освіту».

На сьогодні таке право мають лише військовослужбовці (резервісти, військовозобов'язані) та працівники Збройних Сил України, Національної гвардії України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, які захищали незалежність, суверенітет та територіальну цілісність України і брали безпосередню участь в антитерористичній операції.

Відповідно до чинних норм держава забезпечує державну цільову підтримку для здобуття професійно-технічної та вищої освіти в державних і комунальних навчальних закладах учасникам бойових дій, зазначеним у пункті 19 частини першої статті 6 закону «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», та їхнім дітям, зокрема дітям, які навчаються за денною формою навчання у професійно-технічних та вищих навчальних закладах, — до закінчення навчальних закладів, але не довше ніж до досягнення цими дітьми 23 років.

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ ПІДТРИМАЛА СТВОРЕННЯ МІНІСТЕРСТВА В СПРАВАХ ВЕТЕРАНІВ

Верховна Рада звернулася до Кабінету Міністрів із вимогою створити на базі Державної служби України в справах ветеранів війни та учасників антитерористичної операції Міністерство в справах ветеранів.

За ухвалення в цілому відповідного проекту постанови № 7505 проголосував 241 депутат за мінімально необхідних 226, повідомлено на сайті Верховної Ради України.

У пояснювальній записці до проекту постанови сказано, що розгалужена система органів державної влади, які опікуються питаннями ветеранів, призводить до бюрократичного хаосу та перешкоджає своєчасному й повному вирішенню важливих для учасників антитерористичної операції соціальних питань.

Водночас зазначено, що парламент доручив урядові до 28 березня поінформувати Верховну Раду України про виконання цієї постанови.

ЧИМ ЖУРИТЬСЯ КОМАНДИР У ППД,

АБО ДЕКІЛЬКА ШТРИХІВ ПРО ЖИТТЯ В ГАРНІЗОНІ СМТ ДІВИЧКИ

Востаннє у відрядження в смт Дівички їздив понад півтора десятка років тому. Дивна річ — пам'ять: попри те, що спілкувався з багатьма офіцерами та солдатами на різні теми їхнього життя-буття, найбільше запам'яталася розповідь про потужне підсобне господарство частини (не один десяток голів свиней і рогатої худоби) та про його значення в поповненні нехитрого солдатського раціону. Проте в солдатській їдальні я тоді цього в меню не помітив…

Цього разу я їхав у гарнізон артилеристів у Дівички з непідробною цікавістю, бо знав, що віднедавна тут командиром полковник Олег Дорохов. 2014 року він командував артилерійським підрозділом у складі легендарної 17-ї бригади. Бійці його дуже поважали, адже поруч із таким офіцером вони почувалися справжніми «богами війни».

Що змінилося в цьому гарнізоні останніми роками? Чи є здобутки в соціальній сфері? Які проблеми переживають жителі військового містечка, котре водночас таке близьке й таке далеке від столичного буття?

Полковник Олег Дорохов

«ГАДАВ, ЩО НАЙВАЖЧЕ НА ВІЙНІ, ОДНАК КЛОПОТИ У ПУНКТІ ПОСТІЙНОЇ ДИСЛОКАЦІЇ ВИМОТУЮТЬ НЕ МЕНШЕ…»

Зовні Дівички майже не змінилися. У військовому містечку лише помітно додалося крамничок, кав'ярень та кіосків. А ще побільшало людей у військових одностроях. Тамтешні діти привітно вітаються навіть із незнайомцями, відчувається гарнізонне виховання.

А от у ритмі служби помічаю разючі зміни одразу з КПП. Військовослужбовці — у бронежилетах і касках. Прискіпливо перевіряють документи й доповідають черговому. Жодного зайвого слова та пустощів. На плацу людно. Лунає команда… і особовий склад одягає ОЗК та протигази. Комбриг особисто контролює заняття, ідучи від одного підрозділу до іншого. Через лічені хвилини почуваюся, немов у фантастичному романі братів Стругацьких: увесь плац у сірих та зелених постатях у протигазах. Норматив виконано! Помічаю, як від строю відділяються два військовослужбовці. Придивляюся: дівчата. Одна допомагає другій — прямують у бік медпункту. Одній із них стало зле…

День у гарнізоні розпочинається о шостій ранку з фізичної зарядки. Дійство вражає, адже у вранішніх сутінках навколо плацу біжить чималенька людська маса. Немов у американських бойовиках, тільки без примовок. Помітно, що тут чимало військовослужбовців, які люблять спорт. Полковник Микола Комаров щодня на пробіжці, контролює процес зарядки, підбадьорює солдатів. Офіцер повернувся у військо з пенсійного життя, на посаду, значно нижчу за ту, з якої звільнився. Він напевно сьогодні найстарший у ЗСУ начальник фізичної підготовки та спорту бригади. А ще він титулований: чемпіон світу та Європи у важкій атлетиці серед ветеранів. І активний, як на його роки, і фізично, і в житті гарнізону. Багато розповідав про омріяний спортзал військової частини.

Далі, за розпорядком, сніданок, заняття з бойової підготовки, з офіцерським та сержантським складом, господарські турботи. Того дня зустрічали підрозділ, який повернувся з виконання завдань за призначенням у районі антитерористичної операції. Фінансову частину інспектує комісія з Києва. А ще командир переймається проведенням польових зборів резервістів на базі Дівичок. Тут час біжить, немов норовистий кінь, якого завзятий козак-запорожець піднімає в галоп.

— Ситуація нелегка. Працюємо! — каже комбриг полковник Олег Дорохов. — Гадав, що найважче — на війні, однак клопоти в пункті постійної дислокації вимотують не менше…

Принади «придворного» гарнізону перевернулися з ніг на голову. Зокрема про розквіт тваринництва тут згадують хіба що старожили. Жодних підсобних господарств. Натомість артилерійська частина стала базою формування нових частин…

— Нині на території гарнізону вже розміщуються одночасно три військові частини: бригада, міжвидовий центр підготовки підрозділів (МЦПП) і польова база Національного університету оборони України. Крім цього, оскільки МЦПП лише в стадії становлення, ми активно долучаємося до забезпечення відновлення боєздатності військових частин, які використовують тутешній полігон.

КОНТРАСТ МІЖ ХАРЧУВАННЯМ ЗА КАТАЛОГОМ ТА НИНІШНЬОЮ СОЛДАТСЬКОЮ НОРМОЮ №1 ВЕЛИЧЕЗНИЙ

— У цій вервечці завдань, як на гарячій пательні, — ділиться наболілим комбриг. — І здається, що вже нічому не подивуєш. Однак життя постійно підкидає нові сюрпризи.

Ось один з останніх випадків: резервіст із частини, яка здійснювала відновлення боєздатності, виставив у соціальній мережі інформацію про неякісне приготування їжі. Одразу на полігон прибули начпрод і начмед тієї частини, а згодом начальник Головного продовольчого управління ЗСУ. Солдатів вислухали, стан справ на кухні максимально поліпшили.

Комбриг Дорохов має щодо ситуації свої аргументи. Наявних потужностей матеріально-технічних засобів для приготування їжі вистачає для організації харчування не більш як 600 осіб. А на продзабезпечення, з урахуванням резервістів, які проходили збори, поставили значно більшу кількість військовослужбовців. Довелося розгорнути польову кухню. А працівники фірми, які готують страви, не впоралися з додатковим навантаженням… Урахуйте ще той фактор, що багато з резервістів до Дівичок уже посмакували нову солдатську кухню, так звану нову систему харчування за Каталогом, про яку тут лише мріють…

Я побував у наметовому містечку резервістів і поспілкувався з автором критичного посту. Ним виявився боєць 20-го тербату Артем Золотухін, який 2014-го разом із побратимами тримав оборону в Авдіївці. У той час мені як прес-офіцеру неодноразово випадало бувати у «двадцятці» зі знімальними групами. Згадали імена командирів, «будинок Павлова», обстріли «промки». Правду-матінку про харчування Артем повідав фактурно, як справжній айтішник (до війни заробляв на життя програмуванням). Резервістом він уже встиг побувати на зборах у трьох бригадах, тож справді має із чим порівнювати. Запевнив, що після посту, ситуацію виправили докорінно. Потисли один одному руки.

Однак мене продовжували ятрити слова полковника Олега Дорохова: «Десь сержанти стають генералами, а в нас покищо старші офіцери — сержантами». Сказав він це з болем, так, як це міг би сказати лише бойовий офіцер, що мав відповідальність за життя підлеглих.

«На багатьох посадах служать люди, які не мають профільної освіти чи великого досвіду. Чому так? Тому що некомплект. Посада начальника речової служби в бригаді вакантна. На посаді помічника непрофільний фахівець. Таке відчуття, що підготовка фахівців тилу призупинилася… Війна показала: військовий кухар потрібен! «ГСМщик» потрібен!..»

ГОСТРА ПРОБЛЕМА — БРАК ФАХІВЦІВ ТИЛОВОЇ СЛУЖБИ

— На багатьох посадах служать люди, які не мають профільної освіти або великого досвіду. Чому так? Тому що некомплект, — продовжує комбриг. — Спеціалістів — катма! Начальником продслужби, помічником начпрода призначено жінок, які закінчили цивільні виші. Посада начальника речової служби в бригаді вакантна. На посаді помічника — непрофільний фахівець. Таке відчуття, що підготовка фахівців тилу припинилася… Війна показала: військовий кухар потрібен! «ГСМщик» потрібен!

Частенько згори летять у Дівички гнівні запитання: «Чому бойові підрозділи не комплектуєте?» Комбриг парирує: «Оголяти тили теж не можна».

Бо хтось має і за кермом сидіти, і машини ремонтувати, і борщ для солдата варити… Той же резервіст, акцентував увагу у своєму пості не на негараздах у бойовому навчанні, а на тому, що його несмачно годують… Та й погляньте на натовські стандарти, у яких пропорція особового складу бойового підрозділу й забезпечувального становить 1:4.

«У ВІДДАЛЕНИХ ГАРНІЗОНАХ ФОНД СЛУЖБОВИХ КВАРТИР УЖЕ МІЗЕРНИЙ»

Іще одна гостра проблема Дівичок, як і більшості наших військових гарнізонів, — житлова. У цьому військовому містечку 482 квартири, з яких 82 — службові. Комбриг здійснив їхню інвентаризацію. Як наслідок — виявлено багато порушень. У ВСП полетіла депеша з інформацією про те, що службові квартири значаться за тими, що давно в них не мешкають, і навіть виїхали в РФ. Уже сьогодні 15 квартир можна дефакто повернути в службовий фонд. Іще 23 значаться за певними людьми, однак де-юре є службовими. Багато діючих офіцерів мешкають у них на умовах піднайму. Чимало правопорушень

Лунає команда… і особовий склад одягає ОЗК та протигази. Комбриг особисто контролює заняття

виявлено в наданні службового житла. Загалом, як стверджує командир, 70% із 82 службових квартир є проблемними.

Полковник Дорохов наголошує: командирів підрозділів, які визначають боєздатність, а саме — командира дивізіону, командира батареї, командира взводу має бути першочергово забезпечено службовими квартирами.

— До того ж нині треба робити акцент на молодь, — зауважує комбриг. — Сьогодні чекаємо сім лейтенантів із львівської академії. А що я їм запропоную? Аби офіцер більше думав про службу й аби молода сім'я міцніла, треба їм сторити більш-менш пристойні умови для проживання…

Житлова проблема віддалених гарнізонів дедалі гострішає. Значну більшість службового житла займають люди, які вже давно звільнилися з військової служби. Запасники вже десятки років чекають у черзі на власне житло. Службова ж квартира — їхній єдиний дах над головою. Виселити їх, немає ані юридичного, ані морального права. Новобудов у більшості таких гарнізонів за останні 25 років не зводили. Тому фонд службового житла вичерпується. Водночас молоді офіцери прибувають, а командир не має, що їм запропонувати. У таких гарнізонах дуже невеликий вибір житла, яке здають в оренду. Це ж не районний чи обласний центр. А кому все-таки пощастило отримати службову квартиру в такому гарнізоні, той із часом не завжди з радістю прийме пропозицію про підвищення на посаді в іншому гарнізоні саме через квартирне питання…

Житлова проблема віддалених гарнізонів дедалі гострішає. Запасники вже десятки років чекають у черзі на власне житло. Виселити їх немає ані юридичного, ані морального права. Водночас молоді офіцери прибувають, а командир не має, що їм запропонувати

НЮАНСИ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ, «КАПРИЗИ» ШЕФСЬКОЇ ДОПОМОГИ ТА МІЖКОНФЕСІЙНОГО ЖИТТЯ

З початку 2018 року артбригада отримала ще один потенційний для взаємодії суб'єкт, який, здавалося б, мав стати її найближчим союзником і соратником. Відповідно до закону про децентралізацію влади, постала Дівичанська об'єднана територіальна громада, яка має 5 тис. населення та свою сільраду. Бюджет громади — 25 млн грн, з яких 70% платить військова частина за рахунок прибуткового податку з грошового забезпечення військовослужбовців. До цього частина спрямовувала податки в райадміністрацію Переяслава-Хмельницького. Але, на жаль, від цієї співпраці залишилося багато нерозв'язаних проблем, зокрема завислі в повітрі обіцянки шефів про допомогу в реконструкції казарм під гуртожитки для контрактників.

Тож у бригаді з надією дивляться на нового отримувача податків — Дівичанську ОТГ. Голова об'єднаної територіальної громади Тимофій Девко не забарився й згодом висловив командирові своє бажання поспілкуватися з особовим складом і жителями містечка. Зробили оголошення. У солдатському клубі зібралися військовослужбовці, пропустили місцевих жителів. Та, хоч як дивно, головну тему визначили активісти від місцевих бабусь: будівництво храму УПЦ Московського патріархату, та ще й під парканом військової частини. Отець Леонід, який правив у церкві, що на території частини, завершив свій послух за настановою ще попереднього комбрига, оскільки в бригаду було призначено штатного військового священика частини — отця Дмитрія, клірика УПЦ Київського патріархату. І ось тепер, заручившись підтримкою окремих місцевих жителів, отець Леонід намагався взяти своєрідний реванш. Дебати розгорілися не на жарт. Полковник Олег Дорохов намагався остудити гарячі голови та пропонував відремонтувати дорогу, побудувати дитячі майданчики… Однак група підтримки отця Леоніда на це не пристала. Мимоволі пригадалося блокування колон українських віськових у Донецькій області навесні 2014-го…

СОЦІАЛЬНІ ПЕРСПЕКТИВИ БОЙОВОЇ БРИГАДИ

Попри те, що райцентр Переяслав-Хмельницький не дуже переймається побутовими проблемами частини, місто обласного значення Березань, не отримуючи й копійки від артилеристів, заклало у свій бюджет допомогу військовим у сумі 200 тис. грн! Як кажуть, коментарі зайві. Дівичанська ОТГ виявилася дещо прагматичнішою: за умови отримання 800 тис. грн податкових відрахувань із частини, зобов'язалася перерахувати військовим до 100 тис. грн шефської допомоги двома рівними траншами.

Водночас бойова частина насправді гостро потребує підтримки місцевої влади. Минулого року командуванню вдалося за допомоги волонтерів облаштувати гуртожиток для контрактників. Вони розмістилися в комфортних кімнатах по четверо-п'ятеро осіб. На поверсі — кухня, кімната для вмивання, санвузол, сушарка, їдальня, пральня з машинами-автоматами.

Артилеристам планують надати 4,5 млн грн із бюджету Міноборони. Олег Дорохов має намір реконструювати під дитячий садок «генеральський» будинок, який залишився тут із «придворних» часів. Упевнений: у дітей має бути щасливе дитинство! А на другому поверсі штабної будівлі, де нині розміщується дитсаток, хочуть облаштувати сімейний гуртожиток для офіцерів та контрактників.

Окрім того, у Міноборони погодили кошти на будівництво польового спортзалу. Спецнамет коштує 150 тис. грн. Тренажери — у ящиках, транспортабельні. Нині в районі АТО в Дорохова — два дивізіони. Польовий спортзал він пообіцяв віддати в підрозділи, що перебувають у районі АТО: там спорт поважають.

А ще на території бригади в плані — будівництво фізкультурно-оздоровчого комплексу (ФОК). Начфіз полковник Микола Комаров відкрив майстерні й поступово самотужки зварює й складає для нього «начинку». На сьогодні вже діють кілька кімнат для гри в настільний теніс, є столи для армреслінгу (днями із цього виду спорту тут відбудеться чемпіонат Сухопутних військ ЗС України). Єдине, що стоїть на заваді будівництву ФОКу, — це те, що землю під частиною 1992 року було передано Національній гвардії України. Питання, звісно, вирішують, однак на це потрібен час. А саме його бригада й не має. Цього року завдяки спрощенню законодавства військові КЕЧ дістали зелене світло на капітальне будівництво на землях Міноборони. Згаяти час — значить утратити багатьох контрактників. На жаль, через відсутність гідних умов проживання ідуть зі служби ті, що прибули з першою, другою, третьою хвилями мобілізації…

— Слід активніше піднімати привабливість військової служби, — каже полковник Олег Дорохов. — Треба, щоб зарплата військового була завжди конкурентною, щоб молоді чоловіки намагалися насамперед потрапити на службу у військо, а не будувати плани на заробітки за кордоном.

Нещодавно частина отримала на озброєння електронний МАП (малий артилерійський полігон). То вагома допомога для навчання офіцерів. Хто з можновладців замислювався, скільки коштує підготовка досвідченого офіцера-артилериста? А на війні це один із головних факторів боєготовності й збереження життя бійців…

У Переяславі невтомні волонтери встановили банер бригади — як нагадування не забувати про військо.

— А то їдеш дорогою: мюнхенські ковбаски, пиво, мотелі… А про армію інформації катма, наче й війни немає… — зауважує комбриг.

Руслан ТКАЧУК

ЇЙ БУЛО ТІЛЬКИ 23...

РОЗСТРІЛ РОСІЙСЬКИМИ БОЙОВИКАМИ З ПТРК НАШОГО БРОНЕАВТОМОБІЛЯ З САНІНСТРУКТОРОМ САБІНОЮ ГАЛИЦЬКОЮ, ЯКА ПОСПІШАЛА НАДАТИ МЕДИЧНУ ДОПОМОГУ ЛІТНІМ ЛЮДЯМ СЕЛА КАТЕРИНІВКА, ЩО НА ЛУГАНЩИНІ, — ШОКУВАВ УСЮ УКРАЇНУ

При виконанні службового обов'язку від обстрілу з боку російсько-окупаційних військ загинула сержант Сабіна Галицька — старша медична сестра приймально-сортувального відділення медичної роти окремої гірсько-штурмової бригади. Сабіна здебільшого надавала медичну допомогу українським бійцям, але лікувала й цивільних. Останнього разу саме задля того вона намагалася дістатися населених пунктів Катеринівка та Новоолександрівка, але під час слідування бойовики обстріляли бронетранспортер, у якому вона перебувала, з протитанкового ракетного комплексу. Від травм, несумісних із життям, Сабіна загинула на місці. Їй було тільки 23 роки…

Народилася Сабіна на Житомирщині, зростала у працьовитій сільській родині. Вона гарно навчалася в школі й з раннього дитинства мріяла про професію медика. Ця щира та добра дівчина завжди допомагала людям.

«Коли кремезні чоловіки голови від землі не могли відірвати, ця тендітна дівчинка вже надавала допомогу пораненим і витягувала їх із поля бою в безпечне місце»

Після закінчення школи Сабіна вступила до Новоград-Волинського медичного коледжу, який успішно закінчила 2014 року, набувши фах фельдшера.

— Сабіна була активною студенткою, з добрим серцем, веселою та життєрадісною. Дівчина була відкритою, доброзичливою людиною з міцним характером та великим патріотом України, — розповіла заступник директора Новоград-Волинського медичного коледжу з виховної роботи Ніна Мороз.

Рятувати життя було покликанням цієї дівчини.

Спершу вона працювала акушеркою в Барашівській дільничій лікарні.

— Завжди ввічлива, уважна та чуйна до пацієнтів, — саме такою запам'ятала Сабіну колега по роботі Людмила Дацюк.

Як патріот своєї країни Сабіна не могла залишитися осторонь тривожних подій, що розгорнулися на Сході країни. У квітні 2016 вона добровільно пішла до війська, після навчального центру продовжила службу в окремій гірсько-штурмовій бригаді. Протягом майже п'яти місяців Сабіна надавала допомогу пораненим на передовій. Це була вже друга її ротація на фронт.

Вона усвідомлювала те, наскільки важлива роль медиків на війні. Разом із тим берегла серце матері, казала, що вона служить у тилу…

Приклад сестри надихнув її брата Павла, який теж пов'язав своє життя з військом і наразі проходить підготовку в одному з навчальних центрів.

Востаннє вона бачилася з родичами під час відпустки на Різдво. Тоді Сабіна відвідала медичний коледж, де навчалася, поспілкувалася з викладачами і подругами. Багато з теплом розповідала про свою бригаду та товаришів по службі…

… Ранок 20 лютого. Сабіна разом із товаришами збирається на виїзд. Маршрут пролягає крізь два села, які знаходяться майже на лінії фронту. Сабіна ще раз перебирає свою медичну сумку, намагаючись нічого не забути. Шприци, таблетки, жменя цукерок (теж «ліки» для малечі)… Там на неї з нетерпінням чекають…

— Це був звичайний щоденний виїзд нашої групи для надання всебічної допомоги мешканцям прифронтових населених пунктів, — розповідає військовослужбовець Володимир, який разом із Сабіною був у тому ж бронетранспортері та зазнав контузії. — Першим за маршрутом слідування був населений пункт Катеринівка, тому разом із нами допомагати місцевим їхала військовий медик, адже цивільних медиків там немає. Дорогою жартували. Чомусь вона згадала нашу першу зустріч у липні 2016 року. Був потужний обстріл. Коли кремезні чоловіки голови від землі не могли відірвати, ця тендітна дівчинка вже надавала допомогу пораненим і витягувала їх із поля бою в безпечне місце. Мені стало дуже соромно, я зібрав волю в кулак та кинувся їй допомагати. Так ми і познайомилися...

«У бригаді Сабіну називали «Красуня». Це не позивний її, просто вона такою була. Справжньою красунею, як зовні, так і в душі»

Не стримував хвилювання при спогадах і Мар'ян, який теж зазнав поранення після обстрілу бронетранспортера та зараз лікується у військовому мобільному госпіталі.

— Із Сабіною ми познайомилися влітку 2016 року, коли наш підрозділ боронив Мар'їнку. Йшов дуже сильний дощ. Усі були якісь сумні, а коли раптом з'явилася вона, наче сонечко вийшло з-за хмар. Сабіна відразу почала щось голосно розповідати та жартувати. І тоді ми почали всміхатися, попри «сумну» погоду. А ще Сабіна не по-дівочому любила зброю… Могла навіть зауваження зробити тому, хто не доглядав свій автомат, — із сумом згадує Мар'ян.

— У бригаді її називали «Красуня». Це не позивний її, просто вона такою була. Справжньою красунею, як зовні, так і в душі, — не стримуючи сліз, говорить подруга Сабіни військовослужбовець Наталія.

23 лютого, Сабіну Галицьку провели в останню путь, її з військовими почестями поховали у рідному селі.

Сергій ЖМУРКО, Євгеній СИЛКІН

США ВІДРЕАГУВАЛИ НА ЗАГИБЕЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ МЕДСЕСТРИ НА ДОНБАСІ

Держдепартамент поклав на Росію відповідальність за бойові дії та загибель людей на українській території.

Державний департамент США отримав інформацію про загибель української військової медсестри в районі проведення антитерористичної операції. В американському зовнішньополітичному відомстві наголосили, що відповідальність за продовження бойових дій і загибель людей на Донбасі несе Російська Федерація.

«Ми отримали повідомлення про вбивство 23-річної української медсестри, яка намагалася допомогти мирним жителям біля лінії розмежування. Цей інцидент нагадує, що конфлікт на Східній Україні триває. Цивільні особи і рятувальники щодня стикаються зі смертельною небезпекою», — заявила офіційний представник Держдепартаменту Хізер Нойєрт на брифінгу у Вашингтоні.

«ВИБАЧ НАС, САБІНКО. ПРОСТИ, МАЛЕНЬКА. ТИ З НАМИ. ТЕПЕР ТИ НАШ АНГЕЛ-ОХОРОНЕЦЬ»

ПТКР прилетів, коли до повороту і капоніра залишилося зовсім трохи. На цій ділянці «нуля» був ризик обстрілу з стрілкотні, тому всі знаходилися всередині машини. Під захистом легкої, але такої, що витримує кулю, броні.

Водій БРДМ розвідки встиг помітити, що світиться, стрибає пляма, і різко взяти вліво, йдучи з траєкторії. Машина потрапила в яму і нахилилася на бік. Це й урятувало більшість пасажирів.

Ракета вдарила страшно, але не змогла правильно «увіткнутися» в рухомий і нахилений борт. ПТУР спрацював не так, як мав. Кумулятивний струмінь не потрапив всередину машини, випалюючи дощенту закритий в тісній броньованої коробці екіпаж.

Від удару водій знепритомнів і ліг на кермо. Приголомшений і контужений командир машини, нахилившись, дотягнувся до керма і зміг довести скалічену машину до рятівного капоніра. Другий постріл однозначно став би останнім.

Машина тицьнулася в стінку промерзлої ями і затихла. Було чути тільки голос пораненого.

І більше не було Сабіни.

Величезна кінетична енергія ракети проламала і пошматувала борт. Величезний шматок обшивки влетів усередину. Туди, де навпроти сиділа Сабіна з медичним рюкзаком. Шансів не було.

Сабіна їхала надавати допомогу жителям недавно звільненої Катеринівки. Це була головна частина її бойового завдання. Зібрати відомості про людей, які потребують допомоги, особливо літніх. Зробити все, що може сама. Передати відомості медикам бригади для підготовки більш масштабної допомоги. Так вже робили недавно. У звільненій Новоолександрівці.

Її любила вся бригада. Вся 10-та гірсько-штурмова. Добра, світла, небайдужа душа. Чуйний, невтомний і веселий згусточок енергії. Маленьке радісне сонце. Розвідники навколо неї упадали. Називали душею розвідроти. Любили.

Це була її друга ротація. Перша пройшла під Мар'їнкою. Протистояти її променистій енергії було важко. Поєднання веселого дівчиська і справжнього бійця. Вона завжди хотіла бути там, де всі. Навіть якщо це небезпечно. Хитрували. Берегли.

Цього разу все мало бути штатно. Завдання було радше гуманітарним. Ділянка була відносно спокійною. Перемир'я.

Але в засідці сидів професійний, відмінно навчений і з чималою практикою розрахунок ПТУР. І оператор-снайпер. Готувався. Вичікував. Полював. Не боявся — наші ВОПи дотримували сталу тишу.

Відпрацював і десь поставив собі «зарубку» на пам'ять.

Ти вважаєш себе мисливцем. Ти ще десь ходиш. Ти ще дихаєш. Але ти вже мрець. Ми тобі це гарантуємо.

Сабінку не повернути. Для нас це шок. Для всіх. Особливо для розвідників. Кожен з них хотів би відмотати час назад і сісти на її місце. Це не перебільшення, і не красиві слова «з нагоди». «Чому вона, а не я?» — запитував себе кожний, і неодноразово. Тому, що так не мало бути. Чи не з нею.

Вже нічого не вдієш. Уже відплакали похорон. А досі не віриться.

Хочеться тільки весь час просити вибачення в батьків. Так, вона була бійцем, і ризик був закладений в її професію, нехай навіть і військового медика.

Але це протиприродно, коли гине дівчина 23 років. Недарма. Захищаючи. За всіх. Але все одно — боляче.

Батьки нас не звинувачують. Усе розуміють. Але це не надто допомагає.

Запам'ятайте це й ви, ті, для кого «війни немає». Ця дівчинка була на війні. Щоб не гинули ваші діти. Ваші дочки. І ви також.

Не заломлюйте руки. Не посипайте голову попелом. Не кричіть: «Доки?»

Просто вклоніться пам'яті маленької, тендітної, доброї дівчини, яка загинула як воїн. За вас.

Вибач нас, Сабінко. Прости, маленька. Ти з нами. Тепер ти наш Ангел-охоронець.

Гліб БАБИЧ

ІЗ РАДІОПЕРЕХОПЛЕННЯ СТАЛО ВІДОМО, ЩО ТРИ ТЕРОРИСТИ БІЛЬШЕ НІКОЛИ НЕ ЗАВДАДУТЬ ГОРЯ УКРАЇНСЬКІЙ ЗЕМЛІ

ПОСТРІЛ! РАКЕТА З ПТРК «КОНКУРС» ЧЕРВОНИМ ВОГНИКОМ ПОЛЕТІЛА У БІК ВОРОГА. БІЙЦЯМ ЦІ КІЛЬКА СЕКУНД ЗДАЛИСЯ ХВИЛИНАМИ. НАРЕШТІ БМП БОЙОВИКІВ ЗАЙНЯЛАСЯ

Постійні провокації ворога біля наших позицій у районі Докучаєвська деколи уривають терпець наших воїнів. Окрім звичайної «стрілкотні» та гранатометів, бойовики постійно застосовують заборонені Мінськими угодами великі калібри і бронетехніку. Тож періодично наші хлопці дають відповідь знахабнілим «їхтамнєтам», щоб відбити бажання так зухвало порушувати перемир'я

БМП противника майже щодня «кошмарила» бійців, тож було вирішено розпочати «сезон полювання»

Того дня ворог укотре вирішив «прокататись» у БТРі та постріляти в наш бік. Українські бійці на одній з позицій відкрили вогонь у відповідь з міномета калібром 82 мм, і дві міни вибухнули близько до цілі, у бронетранспортера було посічено колеса. Пошкоджена ворожа машина почала відходити в укриття. Згодом ворог вислав для евакуації пошкодженого «бетера» БМП, на яку вже чатували у схованці Василь та Володимир.

Відлік ішов на секунди. Розраховувати на те, що ворожа БМП зменшить швидкість та зупиниться, було б наївно, та й відстань більше двох кілометрів вимагає від стрільця з протитанкового комплексу радянського виробництва неабиякої майстерності. В українських військових було лише кілька десятків секунд, аби прицілитися та здійснити пуск.

Позицію обрали ідеальну, візуально чітко було видно, що з боку супротивника рухається саме бронетехніка. Останні секунди прицілювання… Постріл! Ракета з ПТРК «Конкурс» червоним вогником полетіла у бік ворога. Бійцям ці кілька секунд здалися хвилинами, та нарешті БМП бойовиків зайнялася. Слідом було випущено ще одну ракету. Як виявилося за мить, друга ракета вже не була потрібна, бо коли вона долетіла, найімовірніше, здетонував ще й БК ворога.

— Година очікування, вдала позиція та, можливо, трохи військової вдачі, — говорить військовослужбовець на ім'я Вадим. — Вони були переконані, що можуть спокійно пересуватися тією дорогою і абсолютно безкарно вести вогонь у бік наших позицій. Самовпевненість їх підвела.

— Найважче було очікувати, адже надворі не травень, — з усмішкою каже Василь. — Після того, як ми переконалися, що БПМ знищено, відразу змінили позицію і відійшли. Десь за 30 хвилин ворог розпочав обстріли з мінометів та гранатометів, а згодом і з 152-мм артилерії. Звісно, вони були розлючені, але чомусь гатили не по позиціях, а в напрямку селища Новотроїцьке. Дякувати Богу, снаряди пішли «в молоко».

З радіоперехоплення стало відомо, що три терористи більше ніколи не принесуть горя українській землі, а четвертий певний час відновлюватиме власне здоров'я і, якщо йому стане розуму, не повернеться до НЗФ.

Пропагандисти ворога відразу почали «склеювати» чергову брехню про нібито медичну машину, яку цинічно розстріляли «каратєлі»

Уже наступного дня пропагандисти ворога почали «склеювати» чергову брехню про нібито медичну машину, яку цинічно розстріляли «каратєлі». Обіцяли знайти та знищити хлопців, які підбили БМП. Та на ці погрози наші бійці не звертають уваги і кажуть, що ворог знає, де їх шукати. Василь тільки попросив не фотографувати його обличчя, бо дуже переживає за рідних… на Уралі.

Як виявилося, він громадянин Росії. Повністю підтримував ідеї Майдану, адже на тлі того, що коїться в його країні, події в Україні стали не лише «ковтком свіжого повітря», але й надією. Коли почалися активні бойові дії на Донбасі, вирішив особисто дізнатися, де правда, адже, за його словами, масована пропаганда на російському ТБ розповідала жахи про українських воїнів. Згодом він воював у добровольчому батальйоні.

— Це вже давно моя рідна земля. Якщо 2014 року мною керували більше ідеї, то тепер я б'юся за своїх близьких, рідних. Не хочу, щоб до них приходили представники ФСБ, не хочу, щоб люди боялися говорити правду, перетворювалися на німий покірний натовп. Я мщуся за загиблих хлопців, воюю за своїх побратимів, за молодь, щоб вона не бачила війни в майбутньому.

Знищення з ПТРК «Конкурс» БМП, яка рухається на відстані, що перевищує два кілометри, — відмінний результат. Та хлопці сподіваються, що незабаром на озброєння у достатній кількості надійдуть новітні українські розробки «Корсар» та «Стугна-П». Тоді «трафік ворожих провокаторів» стане менш активним.

За такий результативний постріл цих бійців було відзначено державними нагородами.

Дмитро ЗАВТОНОВ

НЕЗГРАБНА ФАЛЬСИФІКАЦІЯ

«Військовослужбовці окремої механізованої бригади обстріляли з мінометів калібром 120 мм позиції «ДНР» поблизу Докучаєвська, в ході обстрілу був поранений боєць «республіки». Для його евакуації запросили «режим тиші»: через представників ОБСЄ українська сторона дала свою згоду, але, незважаючи на це, обстріляла санітарний автомобіль».

Саме таку заяву майже відразу після того, як наші військові знищили ворожу БМП, незграбно сфабрикував головний казкар терористів Едуард Басурін. Та ще й «докази розстрілу» наступного дня надав на розгляд міжнародної спільноти.

Тільки він забув уточнити у своїй брехні, що СММ СЦКК абсолютно не в курсі обстрілу санітарного авто, й інформація про цей «військовий злочин» в щоденних звітах Місії відсутня.

Та й до фотографії уазика, який, безумовно, не міг бути санітарним авто, питань не менше.

Так, бойовики запевняють, що після влучання протитанкової ракети авто ще чотири години горіло. «Машина загорілася. Врятувати не встигли, нам не давали підійти. Били 120-ми, з СПГ, працювали БМП-2. Люди просто згоріли. Загинули двоє медиків і заступник командира батальйону по роботі з особовим складом», — йшлося у повідомленнях сепаратистських ЗМІ. Однак незрозуміло, як могло статися, що після чотиригодинного полум'я дерева поруч зовсім не постраждали, навіть не покриті кіптявою, не згоріла і автомобільна гума. Також саме дерева демонструють те, що «санітарний» автомобіль не міг проїжджати в цьому місці — передня частина авто буквально впирається в стовбур і гілки дерева, що росте на схилі.

Розбитий УАЗ притягли на місце зйомки виключно в пропагандистських цілях

До того ж на фотографії чітко видно, що машина не приїхала на місце «обстрілу» своїм ходом — її притягли на тросі. Трос знаходиться в натягнутому стані, що дає підстави стверджувати, що праворуч від авто знаходиться буксирний засіб.

Найімовірніше, розбитий колись уазик притягли на місце зйомки на тросі суто в пропагандистських цілях, щоб звинуватити Збройні Сили України у порушенні домовленостей, а картинка розрахована виключно на внутрішнього споживача.

Дмитро ЗАВТОНОВ

СТАРШИЙ РАДНИК ПРИ МІНІСТЕРСТВІ ОБОРОНИ УКРАЇНИ ПОСОЛЬСТВА США В УКРАЇНІ СТІВЕН СІЛЬВЕРСТАЙН:

«Я МАЮ 32 РОКИ ДОСВІДУ РОБОТИ В ПЕНТАГОНІ. ДЛЯ МЕНЕ ЧЕСТЬ ДОПОМОГТИ УКРАЇНІ, ДЕ КОЛИСЬ ЖИЛИ МОЇ РОДИЧІ»

Роберт Стівен Сільверстайн — один із тих наших надзвичайно фахових і небайдужих до української перспективи партнерів, які щиро діляться своїм досвідом та міркуваннями задля зміцнення обороноздатності нашої держави. Нещодавно я зустрівся з ним і поспілкувався про певні підсумки його важливої місії, почув думки про оборонну реформу, яку запровадив Київ, та ключові оцінки нашої співпраці з НАТО

У ПРОЦЕС ЗАКУПІВЕЛЬ МОУ ВАРТО ВПРОВАДИТИ ПОВНУ Й ВІДКРИТУ КОНКУРЕНЦІЮ ТА ЦІЛКОВИТУ ПРОЗОРІСТЬ

— Пане Стівене, ви — фахівець із фінансового менеджменту й добре знаєтеся на особливостях воєнної економіки. На вашу думку, наскільки чітко українські партнери розуміють, як ефективно використати національний економічний потенціал у справі оборони країни?

— Почну з того, що багато ваших генералів і полковників, з якими я працюю в Києві, училися й практикувалися в країнах НАТО: у США, Польщі, Чехії, Литві тощо. Вони бачили, як Альянс упроваджує реформи, зокрема в державах колишнього радянського табору. Українське Міноборони взялося за реалізацію далекоглядної ініціативи — планування на основі спроможностей. Спробую дохідливо пояснити її суть на простому прикладі. Таке планування дає розуміння, приміром, чи отримали ви чоботи, як і кому їх роздали та скільки лишилося одиниць на наступні періоди. Цю систему застосовують країни НАТО й не тільки. Вона уможливлює правильне використання ресурсів і формує візію наявності запасів на противагу давній радянській моделі централізації ресурсів. Такий підхід робить гнучким ваш сектор оборони в реагуванні на будь-які сценарії тактичного й стратегічного рівнів. І так краще відстежувати поточні видатки. Зокрема на оплату праці, операційні потреби, інші види утримання війська. Ці характеристики системи планування здатні переконати військових і громадськість, що надані на галузь оборони кошти найпевніше використають ефективно.

Я маю 32 роки досвіду роботи в Пентагоні на різних посадах. Нині працюю в Офісі фінансового контролю Міноборони США й отримав дворічне призначення в Україну. Для мене честь бути тут і допомогти країні, де колись жили мої родичі. США сприймають Київ як важливого партнера. І моя діяльність тут разом з іншими 37 радниками американського посольства спрямована на забезпечення виконання головної мети Стратегічного оборонного бюлетеня України, щоб ви зрештою стали частиною НАТО. Це своєрідна велика інвестиція Сполучених Штатів в Україну з грошової, інтелектуальної, консалтингової точок зору. Я це кажу від імені США й інших радників від 13 країн-партнерів.

— Скажіть, чому такою важливою для Міноборони України є сучасна й дієва система внутрішнього аудиту? Чи допоможе вона подолати корупцію та чи спричинить збалансоване й ефективне використання наявних ресурсів у галузі безпеки та оборони?

— Чудове запитання, дякую за нього. Це саме конкретно моя тема. У Пентагоні я займаюся Програмою менеджерів внутрішнього контролю Міноборони США. Не вдаючись у подробиці, скажу, що це дуже важливий інструмент, який забезпечує правильне використання ресурсів саме так, як заплановано. Україна теж розбудовує схожу систему. Це цікава ініціатива, яку віднедавна впроваджують за допомогою порад від країн Альянсу. Маю на увазі рамкову програму внутрішнього контролю й систему ризик-менеджменту, які гарантували б, що надані МОУ кошти не розкрадуть і що вони не зазнають корупційного впливу. Такий інструмент дає змогу, приміром у США, міністрові оборони чи командувачу на місці визначати операційні ризики відповідно до власних стратегічних цілей.

Днями Міністр оборони України зазначив: у процес закупівель варто впровадити повну й відкриту конкуренцію та цілковиту прозорість. Він публічно заявив, що тоді Збройні Сили матимуть максимальну користь із кожної гривні. Механізм внутрішнього контролю тут має вигляд системи стримувань і противаг. Ми тісно співпрацюємо з Головною інспекцією й Департаментом внутрішнього аудиту Міноборони України в темі запровадження такого механізму, який стане хорошою відповіддю на всі закиди щодо корупції в цьому відомстві. Також він дасть достатню впевненість країнам НАТО, які надають допомогу Україні, зокрема фінансову, що її використають за призначенням.

Стівен Сільверстайн

Уважаю, що для України корупція — ворог номер один. Щоправда, це системний виклик для будь-якого уряду, і для американського також. Але питання — у мінімізації ризиків через стримування корупції. Зокрема завдяки системі внутрішнього контролю, про яку я згадував. Негативні ризики варто обмежити ще до того, як вони проявилися, вплинули на Міноборони, а не після. Упевнений: міністр Полторак готовий упроваджувати внутрішній контроль для боротьби з корупцією. Але в нього є складність: йому доводиться мати справу з держпідприємствами МОУ. Я розумію, що такі фірми можуть існувати винятково для важливих конкретних речей, наприклад розробки й виробництва засекреченої зброї. Але вони зовсім не потрібні, щоб закупляти чоботи! Навіщо посередники, які беруть свою частку? Це річ, що найбільше дратує в Україні. Повна прозорість і відкрита конкуренція дадуть вчасно найкращу ціну за найкращої якості. І без посередників, нехай навіть потужних. І ще одне: такі закупівлі доцільно розсекречувати. Навіщо втаємничувати поставки чобіт! Так роблять тільки тоді, коли хочуть обмежити відкриту конкуренцію.

До того ж перевага в продукуванні товарів для потреб оборони має бути на боці українського виробника. Навіть тоді, коли ціна іноземного товару менша. Бо це додатковий поштовх національній економіці. Я не вважаю правильним, коли Міноборони залучатиме для угамування своїх потреб американські чи італійські фірми. Але тут має бути реальна конкурентна боротьба, а не лише виняткова зона дії держпідприємств!

НАЙВАЖЧИЙ ВИКЛИК — У КУЛЬТУРІ ТА МЕНТАЛІТЕТІ

— І наскільки нова система внутрішнього контролю вже готова відповісти на той запит, який є не тільки в західних партнерів, а й у нашого суспільства?

— Це найважчий виклик, бо тут задіяні культура й менталітет. Також є викликом підготовка та вишкіл персоналу. І тут допоможе тільки безперервне навчання й безупинний системний рух уперед. Роль усіх радників у тім, щоб відбувся злам культури. Ми щодня зустрічаємося з українськими колегами й намагаємося їх переконати в тому, що інша точка зору й підходи можуть бути вигіднішими.

Звісно, на повне запровадження системи внутрішнього аудиту потрібен час, але за останні два місяці Міноборони достатньо далеко просунулося в цій справі. Для виявлення й пріоритезації ризиків відповідно до стратегічних цілей залучено профільних експертів, які консультують Міністерство оборони України та Генштаб. Понад 60 днів тому я розпочав програму підготовки фахівців-аудиторів. І цей прогрес дає США певний рівень упевненості, що надану допомогу Київ використає правильно. Це допоможе Україні мати таке сприяння й надалі. Під час недавнього візиту Степана Полторака в США йому вдалося переконати керівництво Пентагону, що ми (зі стратегічними радниками. — Авт.) працюємо в одному напрямку. Імовірно, в Україну ще прибудуть американські радники з питань кібербезпеки й стратегічних комунікацій. Також ми досконало вивчимо Стратегічний оборонний бюлетень на предмет виявлення сфер, досі не охоплених допомогою наших експертів.

> *«Упевнений: США дуже цінують Україну як партнера не тільки зі стратегічної точки зору, а й тому, що ми добре знаємо вашу історію, культуру та всі страждання, які тут були. І якби я не вірив у те, що роблю, я б тут не затримався...»*

СЕРЖАНТИ — ЦЕ НЕ ТІ ЛЮДИ, ЯКІ МАЮТЬ ПІДМІТАТИ ВУЛИЦІ

— Що потрібно зробити для пришвидшення оборонної реформи?

— Уважаю, що реформи відбуваються настільки швидко, наскільки це можливо. Одна проблема — програмні речі, а інша — глобально-практичні зміни. Зокрема в питаннях культури. Має бути основна комунікаційна стратегія для донесення цієї інформації до цивільних українців. Але, щоб упровадити систему внутрішнього контролю, аудиту й планування на основі спроможностей, необхідні підготовка та навчання. Найважливіше, що Міністр оборони України розуміє: для інституалізації реформ потрібен час на децентралізацію ухвалення рішень, надання ширших повноважень профільним експертам, залученим у ці процеси, і дозволів персоналу приймати ризики й виявляти ініціативність незалежно від звань чи посад. І обов'язково — чесність та щирість у спілкуванні. Треба казати те, що мені варто почути, а не те, що, як вам здається, мені приємно було б почути. З такою особливістю культури ми стикалися в Афганістані й інших місцях, зокрема в Польщі, Чехії і навіть Східній Німеччині. Маю на увазі те, як ви дивитеся на речі в перспективі. Деяким із названих країн для зміни цього погляду достатньо було просто оновити людей на посадах, а в деяких на трансформацію підуть покоління. Переконаний: якраз в Україні не йдеться про покоління, бо ви вже взяли ініціативу в свої руки відправляти ключових людей у владі на навчання в натовські країни.

Багато українських офіцерів, з котрими я працюю над виконанням Стратегічного оборонного бюлетеня, знають англійську. Вони провели від кількох місяців до півроку й більше в Сполучених Штатах, де могли спостерігати за стосунками між нашими офіцерами та сержантами, щоб зрозуміти: це не ті люди, які підмітають вулиці. І вони такими не мають бути, бо це професіонали, котрі становлять кістяк армії. Саме тому нашу першу лінію оборони в Афганістані наповнено винятково сержантами. Міністр оборони України погодився із цим підходом і вирішив збільшити їм торік грошове забезпечення. І це одна з ініціатив на шляху до професіоналізації війська. Треба поспостерігати, як поводяться натовські офіцери стосовно сержантів — на театрі воєнних дій, у місці постійної дислокації або у вас на полігоні в Яворові. Цього не навчиш, бо це питання менталітету, тому тут, повторюся, потрібен усе-таки якийсь час. Але вже зараз маю з приємністю визнати, що українські військові прогресують.

Моє серце з Україною, і я не хочу нічого робити такого, що нашкодило б їй. Тим паче що в Бабиному Яру поховано моїх родичів... Упевнений: США дуже цінують Україну як партнера не тільки зі стратегічної точки зору, а й тому, що ми добре знаємо вашу історію, культуру та всі страждання, які тут були. І якби я не вірив у те, що роблю, я б тут не затримався...

Записав Геннадій КАРПЮК

ВЗВОДИ ПІДСИЛЯТЬ МАРКСМЕНАМИ

У «ДЕСНІ» ГОТУЮТЬ ПІХОТНИХ СНАЙПЕРІВ НОВОГО ПОКОЛІННЯ

Майбутній марксмен виконує залікову вправу з вогневої підготовки

Марксмен — це, власне кажучи, американський військовий винахід: піхотний снайпер, озброєний не снайперською гвинтівкою, а автоматом, майже таким самим, як і в інших бійців підрозділу. Головне завдання марксмена на полі бою — знешкоджувати ворожі цілі, які становлять найбільшу загрозу підрозділу

Трохи більше як місяць тому в 169-й навчальний Центр СВ Збройних Сил України «Десна» прибула перша сотня найкращих стрільців-піхотинців з усіх бойових бригад Сухопутних військ. Після тридцятиденної підготовки, під час якої тривав жорсткий фаховий відбір, до фінішу навчання дійшло сорок двоє — ті, кому випало стати першими в нашому війську професійними марксменами

Марксмен — це, власне кажучи, американський військовий винахід: піхотний снайпер, озброєний не снайперською гвинтівкою, а автоматом, майже таким самим, як і в інших бійців підрозділу. Головне завдання марксмена на полі бою — знешкоджувати ворожі цілі, які становлять найбільшу загрозу підрозділу на відстанях, не досяжних для звичайної піхоти. Тож вогнем зі свого автомата, тільки дещо модернізованого, він має гарантовано влучати в противника, який перебуває на відстанях до шестисот метрів.

— Особливістю бойового застосування марксменів є те, що ворожим снайперам, які також працюють по цілях та найбільше загрожують підрозділу, фактично неможливо визначити піхотного снайпера з-поміж інших бійців, — розповідає інструктор підготовки піхотних снайперів сержант Вадим Авраменко. — Раніше зробити це було досить легко: боєць, озброєний снайперською гвинтівкою, одразу привертав увагу, і саме на ньому ворог зосереджував прицільний вогонь. Віднині ця «опція» для противника стане недоступною.

Після п’ятиденних занять із теорії основ влучної стрільби, правильного вибору позиції, визначення цілі та пересування на полі бою, двадцять п’ять наступних днів майбутні марксмени проводять на стрільбищі. Там, власне, і з’ясовується їхній фаховий рівень.

Днями перший загін українських піхотних снайперів повернувся в рідні частини в новій ролі — зі зброєю, яку отримали в «Десні» і яка відтепер стала їхньою особистою.

МЕХАНІК-ВОДІЙ МАЄ НАВЧИТИСЯ ДІЯТИ Й НА МІСЦІ НАВІДНИКА-ОПЕРАТОРА

Інновації в навчальній програмі 169-го НЦ СВ ЗС України впродовж останнього року відбулися не лише в підготовці стрільців. Зміни в програмах бойового вишколу стаються тут постійно та за всіма спеціальностями, яких навчають у «Десні». Здебільшого новації черпають із того досвіду, якого наші солдати набувають на Східному фронті.

Для прикладу, нова програма підготовки механіків-водіїв БМП передбачає взаємозаміну військовослужбовців у позаштатних ситуаціях, наприклад, коли механік-водій може діяти в ролі навідника-оператора.

— Вогнева підготовка мехводів тепер є обов’язковою, це застосування досвіду дій у районі АТО, — розповідає заступник командира навчального батальйону майор Олександр Калюта. — Але до полігону, справжньої техніки й стрільб із гарматно-кулеметного озброєння хлопців допускають не одразу, а лише після навчання на симуляторах із системою віртуальної реальності.

До речі, **нині в 169-му навчальному Центрі Сухопутних військ Збройних Сил України «Десна» навчальні класи обладнано новітніми тренажерами, що дає змогу слухачам, не виходячи з навчальних аудиторій, зорієнтуватися на місцевості, вивчати її особливості перед тим, як виїжджати на полігон, відпрацьовувати навички стрільця, не витрачаючи жодного патрона.**

Щодня зі слухачами центру проводять лекції, відповідні тренінги, після яких заняття відбуваються вже безпосередньо на тактичних полях, полігонах і танкодромах.

У «ДЕСНІ» ОСУЧАСНИЛИ МЕТОДИ ПІДГОТОВКИ ВІЙСЬКОВИХ ФАХІВЦІВ

— Ми ретельно вивчили різні програми підготовки та вирішили закуповувати обладнання відповідно до стандартів НАТО. Це, зокрема, комп’ютерна система VBS-3, яка дає змогу тренувати як одиночних військовослужбовців, так і відділення, аж до взводу включно, — розповідає про зміни в навчальному процесі командир 169-го навчального центру полковник Віктор Ніколюк.

Своїм головним завданням командир «Десни» вбачає те, щоб у навчальному центрі приділяли якомога більше уваги індивідуальній підготовці військовослужбовців. У цілому система навчання помітно вдосконалюється, а навчальна база переобладнується.

— У березні ми запускаємо програму індивідуальної підготовки фахівців танкових підрозділів, яку протягом одного-двох тижнів апробують військовослужбовці нашого центру. Крім того, до кінця року буде оновлено й поповнено тренажерну базу, що дасть змогу здійснювати підготовку за різними спеціальностями ефективніше, — ділиться планами полковник Віктор Ніколюк.

Що стосується марксменів, то, за словами офіцера, командування планує підготувати таку кількість влучних стрільців, щоб їх було щонайменше троє на взвод.

Іван СТУПАК

Екіпаж БМП висувається на вогневу позицію

ЩО КАНАДСЬКІ ТАНКІСТИ НАЗИВАЮТЬ «ЖАБ'ЯЧИМИ СТРИБКАМИ»

НА ЛЬВІВЩИНІ НАШІ ВОЯКИ ОПАНОВУЮТЬ ДОСВІД ПІДГОТОВКИ ТАНКІСТІВ ЗА КАНАДСЬКОЮ МЕТОДИКОЮ І НЕ ЛИШЕ...

Вогонь з озброєння танка веде екіпаж під командуванням сержанта Юрія Піхура

Range control — своєрідний мозковий центр, де зосереджується і координується інформація з усіх навчальних ділянок полігона в Міжнародному центрі миротворчості та безпеки Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Ще б пак, на площі у понад 250 квадратних кілометрів щодня використовуються десятки навчальних полів, де підрозділи синхронно відпрацьовують різного роду завдання. І організувати так, аби піхота не опинилася в зоні ураження артилерії, яка вийшла в заданий район для ведення бойової стрільби, або ж цивільний автотранспорт, що проїжджає дорогами полігона, не потрапив під гусениці важкої військової техніки, — це щоденна робота операторів відділу контролю, планування і безпеки занять. Саме таку назву в структурі МЦМБ має цей підрозділ

Зі слів підполковника Анатолія Кужильного, який очолює Range control, створення такого координаційного підрозділу — черговий крок, який наближає українське військо до стандартів європейських армій. Адже в польових військових тренувальних центрах за кордоном такі підрозділи вже давно запроваджені, аби раціонально розподіляти навантаження на кожну ділянку полігона, контролювати безпеку занять, аби уникнути потрапляння під «дружній вогонь» сусідніх підрозділів, координувати переміщення техніки та особового складу. Та й загалом тримати, як кажуть, руку на пульсі, знати про все, що відбувається в полях. На перспективу створені за моделлю Range control координаційні підрозділи мають з'явитись у бригадах та на інших військових полігонах країни.

Отримуємо радіостанцію для зв'язку з операторами відділу. Один із офіцерів на мапі відмічає нам маршрут для безпечного пересування територією полігона. Наша мета — знайти танкістів 14-ї бригади, що займаються зараз на Львівщині за 55-денною програмою підготовки підрозділів JMTG-U, яку проводять американські, канадські та литовські інструктори.

Нещодавно бригада вийшла з району бойових дій на Донбасі. Втім, ледь встигнувши відгуляти належні за законом відпустки, військовослужбовці у складі батальйону вирушили на Львівщину, де для них було підготовлено досить насичену програму бойового навчання.

— Ми приділяємо увагу тому, хто саме приходить до нас із тренувальною метою, — говорить прес-офіцер американського контингенту тренувальної місії JMTG-U перший лейтенант Деррік Гарднер. — Розуміємо, що ваші солдати далеко не новачки у бойовій роботі. І тому надзвичайно цінуємо і поважаємо їхній практичний досвід. Отже, формуємо навчальну програму в такий спосіб, аби поділитись із вашими військовими тими нашими знаннями, яких вони насамперед потребують. І, звичайно, не відхилитися при цьому від обов'язкових базових дисциплін, які необхідні для якісного польового вишколу.

Командир танкової роти лейтенант Василь Біловус у бригаді понад рік. Офіцер розповідає, що зі своїм підрозділом уже двічі виконував бойові завдання на Донбасі, втім через відведення важкого озброєння від лінії зіткнення командувати своїми танкістами у реальному бою із противником не довелося.

— Поговоріть краще із командиром танка сержантом Юрієм Цепухом, — рекомендує ротний. — Він не лише старожил підрозділу, але й танкіст, як кажуть, від Бога.

Канадські інструктори завжди наголошують, що відкритий наступ у лінію і намагання задавити ворога чисельністю — хибний метод

Юрій, зріст якого під метр дев'яносто, не вписується в класичний образ танкіста — такого собі приземкуватого здорованя. На контрактній службі в ЗСУ Юрій з 2007 року. Перше і єдине місце служби — танковий батальйон 51-ї омбр у Володимирі-Волинському. Потім звільнення через «скорочення» війська. У свою бригаду повернувся навесні 2014 року разом із шістьома односельцями під час першої хвилі мобілізації. З бригадою пройшов Іловайськ, де отримав поранення в обличчя. До слова, куля, яка застрягла у щоці сержанта, через півтора року вийшла сама! Зараз про це поранення нагадує лише невеличкий шрам, який чоловік маскує густою бородою.

— Те, як змінюється армія, я відчув зараз. І ці зміни — на краще, — говорить сержант. — Ми не сидимо в казармах. Стріляємо, водимо на полігоні, працюємо у класах від світанку до смеркання. Окрема подяка іноземним інструкторам, які займаються з нами. Танкістів, зокрема, навчають офіцери з Канади. Ми не новачки, але їхня тактика просто шикарна. І топографія, яку вони використовують, також зручніша за нашу.

Нюанси канадської навчальної програми для наших танкістів розкрив інструктор із застосування танкових підрозділів МЦМБ лейтенант Віталій Голуб.

— Насамперед слід зазначити, що канадці — надзвичайно хороші методисти. Під час занять розповідають-показують доти, доки не зрозуміють усі. Ми здебільшого проводимо практичні заняття, а вони перебувають поруч як радники. За ними — теоретична складова.

Основним бойовим танком ЗС Канади є німецький Leopard у різних модифікаціях, загалом близько сотні машин. Втім під час військової кампанії коаліційних сил у Афганістані в 2000-х роках канадські танкісти брали участь у бойових діях у складі свого контингенту і добре показали себе в боях саме завдяки продуманій тактиці.

Зі слів офіцера, канадські інструктори завжди наголошують, що відкритий наступ у лінію і намагання задавити ворога чисельністю — хибний метод. Організаційно-штатна структура їхніх танкових підрозділів передбачає наявність у взводі чотирьох машин. У нас, для порівняння, три. А тому канадці використовують і фактор більшої вогневої потужності танкового «юніту», і можливість діяти у бою двійками. До прикладу, їхній тактичний прийом під назвою «жаб'ячі стрибки» дуже сподобався нашим танкістам. Відбувається це так: у бою танки рухаються поперемінно, випереджаючи один одного і водночас ведучи вогонь. Поки один змінює позицію — інший прикриває. Майже як спецпризначенці під час бойової роботи. Також канадці навчають наших танкістів користуватися натовською системою топографії для ведення влучної стрільби.

Переконатись у тому, що навчальний курс з іноземними інструкторами пішов нашим танкістам на користь, можна було вже за кілька хвилин: один зі взводів танкової роти взявся до практичного виконання стрільб. Перший же постріл з гармати танка Т-64, яким командував сержант Юрій Цепух, розніс на друзки мішень на відстані у 1700 метрів. Згодом танкісти на ходу знищили решту мішеней, які зображали ворожу піхоту та бронетехніку. Молодий ротний — лейтенант Василь Біловус зазначив, що попереду в його підлеглих декілька важливих випробувань: ротні тактичні навчання із бойовою стрільбою. А фінальним іспитом стануть кількаденні маневри всієї батальйонної групи 14-ї бригади, де танкісти будуть відігравати роль броньованого кулака, підтримуючи піхоту під час усіх її дій.

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ

Інструктори із застосування танкових підрозділів МЦМБ спостерігають за практичними діями танкістів 14-ї бригади

Нині танкісти більше часу проводять на полігонах...

Танковий взвод під час виконання практичних вправ

Танковий екіпаж перед виконанням завдання

Українські та канадські військові інструктори на танковому стрільбищі

Після стрільб танкісти обслуговують техніку

МАНІПУЛЯЦІЇ

АБО ЯК ЗА ЗАЯВАМИ ПРО НЕОБХІДНІСТЬ ЧІТКО ПРОГЛЯДАЄТЬСЯ БАЖАННЯ ОКРЕМИХ «ДОБРОДІЇВ»

Минулого тижня в ефірі програми одного з вітчизняних телеканалів Олена Живко, яка називає себе волонтером та керівником «Об'єднання добровольців», заявила (цитую за офіційною інтернет-сторінкою телеканалу): «Є футбольний клуб у Брюховичах. От він подав заявку на оренду території у військовому містечку №35, яке розташоване у Яворівському районі, в селі Верещиця. Орендувати приміщення хочуть для того, аби там мав можливість тренуватися футбольний клуб, водночас подали проект на реабілітаційний центр. Звернення щодо підтримки такого центру підписали майже всі атовські організації Львова», — наголосила пані Живко. Однак, додала волонтер, таку ініціативу не підтримують у Міністерстві оборони України. «Міністерство оборони не хоче цього робити. От ви собі уявіть, до чого вони дійшли, що вони не допомагають військовим і не надають для них реабілітаційних центрів. І те, що створюють сьогодні волонтери, вони ще й «рубають», розумієте?».

Такий вигляд має сьогодні колишній льотний профілакторій після шестирічного господарювання ТЗОВ «Приватна охоронна фірма Ірбіс»: вибиті шибки, обдерті, подекуди вкриті пліснявою стіни, понівечені вікна і двері

Не знаю, як вам, а мені здалося, що в цьому випадку пані Олена Живко явно «перегнула». Вона чомусь не згадала, що торік Міністерством оборони України спеціально для відновлення військовослужбовців відкрито реабілітаційний комплекс у Тисовці. Як і про те, що вже багато років у цьому ж регіоні працює спеціалізований військовий санаторій у Трускавці. А в центрі Львова функціонує Військово-медичний клінічний центр Західного регіону, де з початку війни успішно займаються реабілітацією важкопоранених солдатів та офіцерів Збройних Сил України. Можна нагадати пані Олені й про те, що лише по лінії департаменту соціальної політики Львівської ОДА 2017 року санаторно-курортне лікування отримав 371 учасник бойових дій, 17 інвалідам І групи надано по 25 тис. грн матеріальної допомоги, 36 інвалідам ІІ групи — по 15 тис. грн. Та чи варто про це говорити, коли йдеться про бажання певних осіб заволодіти кількома мальовничими озерами та десятком гектарів землі в заповідній зоні неподалік обласного центру.

Ця історія почалася 2012 року, коли ТЗОВ «Приватна охоронна фірма Ірбіс» орендувала в Міністерства оборони України на три роки приміщення колишнього профілакторію льотного складу «Майдан». Не є таємницею, що це ТЗОВ фактично є підрозділом футбольного клубу «Карпати» (Львів). По закінченні терміну оренди 2015 року її було продовжено. І ось 20 травня 2018 року знову спливає час оренди цієї території. У діловодстві Яворівської квартино-експлуатаційної частини району за № 186 від 23.01.2018 року зафіксовано офіційний документ від ТЗОВ із проханням продовжити оренду ще на три роки. За словами керівника військової установи полковника Юрія Максименка, його опрацьовано і направлено до вищих інстанцій відповідно до вимог нашого законодавства.

— Ніякі громадські організації чи спілки до нас стосовно оренди 35-го військового містечка письмово не зверталися, — зазначив полковник Юрій Максименко. — На даний момент споруда профілакторію, як і земельна ділянка, є власністю Міністерства оборони України, що засвідчено державними актами.

Стосовно звернень, про які говорила в інтерв'ю пані Олена Живко, керівник військової установи відповів:

— Без будь-яких попереджень і дозволів люди, які заявили, що вони є учасниками АТО, зайшли до мене в кабінет і почали проводити зйомку, — розповів офіцер. — Вони вимагали відповіді, де знаходяться документи, що регламентують оренду фірмою «Ірбіс» вищезгаданого містечка. Причому виявилося, що ці люди не є мешканцями міста Яворова чи навколишніх сіл. Щоб не загострювати ситуацію, я прийняв цих людей і відповів на всі їхні запитання. З пані Оленою я спілкувався відкрито і чесно, хоча бачив її вперше. До речі, вся наша розмова була записана операторами, що прийшли з нею.

МІНІСТРОМ ОБОРОНИ УКРАЇНИ ПРИЙНЯТО РІШЕННЯ ПРО СТВОРЕННЯ ЦЕНТРІВ РЕАБІЛІТАЦІЇ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ — УЧАСНИКІВ АТО

Про це начальник Головного управління морально-психологічного забезпечення Збройних Сил України генерал-майор Олег Грунтковський повідомив під час брифінгу щодо питань психологічної реабілітації військовослужбовців у Збройних Силах України та шляхів їхнього вирішення.

— Паралельно із загальнодержавними заходами в системі психологічної реабілітації, які проводяться під координацією Міністерства соціальної політики України, триває робота щодо створення мережі регіональних центрів психологічної реабілітації військовослужбовців Збройних Сил України, які будуть підпорядковуватися Міністерству оборони України, — повідомив генерал-майор Олег Грунтковський.

За його словами, в районах відновлення боєздатності військових частин групами психологічної допомоги проводиться первинна діагностика наявності в особового складу ознак бойової психічної травми, проводяться тренінги, індивідуальні консультації з військовослужбовцями. Тих, хто має ознаки бойової психічної травми, направляють до центрів медико-психологічної реабілітації Міністерства оборони України, які створені на базі санаторно-курортних установ.

Так, на сьогодні в реабілітаційному центрі на базі навчально-спортивної бази зимових видів спорту Міністерства оборони України «Тисовець» на Львівщині пройшли реабілітацію бійці 72-ї бригади імені Чорних Запорожців із родинами.

— Це пілотний проект, ми напрацьовуємо модель роботи щодо реабілітації військовослужбовців, а згодом плануємо її системно організувати, — поінформував начальник Головного управління.

Зокрема, за рекомендацією представників позаштатних спеціалізованих груп та фахівців медичної служби, військовослужбовці, в яких виявлено ознаки бойової психічної травми, встановленим порядком направляються до медичних закладів, центрів медико-психологічної реабілітації Міністерства оборони України та цивільних установ, з якими Державна служба у справах ветеранів війни та учасників АТО укладає угоди про надання послуг з психологічної реабілітації, повідомляє Управління зв'язків з громадськістю Збройних Сил України.

НА БОЛЮЧІЙ ТЕМІ,

СТВОРЕННЯ РЕАБІЛІТАЦІЙНОГО ЦЕНТРУ ДЛЯ ВЕТЕРАНІВ АТО ВІДХОПИТИ ЛАСУ ДІЛЯНКУ ЗЕМЛІ ВІЙСЬКОВОГО ВІДОМСТВА

Натомість... таку красиву «альтанку» на штучному острові збудувала приватна фірма

Для оборудок із державними землями за колишньої злочинної влади було розроблено кілька схем. Наприклад, фірма бере в оренду споруду чи нерухоме майно. Після цього протягом кількох років її занедбують. Мета — зменшити остаточну собівартість майна (до речі, за словами начальника Яворівської КЕЧ району, профілакторій уже коштує лише 3 млн грн). Після цього фірма проводить значно більш вартісну реконструкцію, подає в суд і отримує все

Але, повторюю і наголошую, їхнього офіційного звернення до нас не було і досі немає. В мене склалося враження, що вони не зверталися до нас самостійно, а відстоювали бізнес-інтереси фірми-орендаря.

Разом із головним інженером, заступником начальника Яворівської КЕЧ полковником запасу Богданом Стадником ми вирушили до 35-го військового містечка. До речі, без його супроводу потрапити на територію містечка не лише цивільним, але й військовим журналістам було б непросто, бо воно під охороною.

Навіть попри зимову суворість і кучугури снігу, територія колишнього авіаційного профілакторію вражає тишею. Чомусь відразу подумалося, що було б дуже добре, якби Військово-медичний клінічний центр Західного регіону відкрив тут відділення з реабілітації травмованих бійців. Однак сама будівля профілакторію занедбана — вибиті шибки, обдерті, подекуди вкриті пліснявою стіни. У головному холі запарковано тракторець-снігохід. Замість кінозалу — склад майна. Споруда, схоже, давно не опалюється.

За словами заступника генерального директора з правових питань футбольного клубу «Карпати» (Львів) Тараса Панкевича, свого часу вони відремонтували приміщення, де відпочиває охорона території та полатали дах.

— Оскільки договір оренди у нас лише на три роки, просто немає сенсу вкладати кошти в ремонт споруди, — зазначив він.

Водночас, попри такий термін оренди, ТЗОВ вклало кошти у відновлення озера і навіть збудувало на штучному острові красиву «альтанку».

— Коли ми прийшли сюди 2012 року, то як цільове використання зафіксували з Яворівською КЕЧ розміщення тут рибного господарства, — розповів Тарас Панкевич. — Це був перший пункт. Вклали доволі значні кошти. Відповідно на другому етапі стало питання, що ж робити далі?.. Тому ми порушуємо це питання і звертаємося до всіх, хто може мати до цього відношення. Зараз є план реконструкції загальною вартістю близько 17 млн грн. І інвестор готовий вкласти ці гроші, щоб зробити тут відновно-реабілітаційний комплекс. Чому можна поєднати те, що цікаво нам, і те, що корисно атовцям? Річ у тому, що футбол — травматичний вид спорту. Ми маємо медичну службу і різноманітну інфраструктуру. Тож можна поєднати це в такий спосіб, що, наприклад, є бійці, котрі отримали травму чи поранення і будуть потребувати такої профільної реабілітації. Не йдеться про проведення операцій тощо. А от післяопераційна чи посттравматична реабілітація тут можлива. Тому буде задекларовано, що ми можемо закріпити певну кількість споживачів такої послуги з учасників АТО.

На переконання заступника генерального директора з правових питань футбольного клубу «Карпати» (Львів), у клубі сумніваються, що держава вкладатиме кошти в це містечко, тому хоче викупити його. Адже, за словами Тараса Панкевича, Міністерство оборони України десятками років не використовувало це майно…

Усе нібито у словах заступника директора футбольного клубу зрозуміло, та є нюанси, про які не слід забувати. Зокрема, що протягом останніх шести років це майно знаходилося в руках цих же підприємців. А ще нагадаю, що злочинна політика влади, що керувала нашою державою до 2014 року, була спрямована на максимальне знищення як економіки країни, так і її обороноздатності. У попередні роки військове відомство через те втратило чимало гектарів та будівель. Для оборудок із державними землями було розроблено кілька схем. Приміром така: фірма бере в оренду певну споруду Міноборони на землі, яку найближчим часом планують виставити на продаж. Таким чином вона ніби заявляє свої права і дає зрозуміти решті претендентів, що ця земля вже належить їй. В бізнес-колах таку дію називають «встромити прапорець». Далі землі виставляють на продаж, і, враховуючи корупцію в Україні взірця 2012 року, ласий шматочок землі відходить фірмі на майже законних підставах. Інший корупційний шлях трішки складніший, але так само дієвий. Його сценарій приблизно такий: фірма бере в оренду споруду чи нерухоме майно. Після цього протягом кількох років її занедбують, через що вона занепадає. Мета — зменшити остаточну собівартість майна (до речі, за словами начальника Яворівської КЕЧ району, профілакторій вже коштує лише 3 млн грн). Після цього фірма проводить значно більш вартісну реконструкцію, подає в суд і отримує все. Однак після Революції Гідності ці схеми було викрито і припинено.

Очевидно, що певні бізнес-структури прагнуть викупити землі, на яких колись діяли санаторії і профілакторії Міністерства оборони. Адже це дійсно мальовничі куточки з унікальним кліматом і природою. Та після такого продажу вони стають приватними володіннями. А в умовах відновлення та розгортання Збройних Сил України цілком логічним буде й відновлення та розгортання військової медичної інфраструктури.

Так Тарас Панкевич в інтерв'ю зазначив:

— Ми не кажемо, що єдиною нашою ціллю є допомога воїнам АТО чи ще щось таке. Ми — футбольний клуб. Тут є база, де можна зробити інфраструктуру. У нас виник інтерес до цього об'єкта, тож дозвольте нам тут щось зробити. А для цього нам потрібно або мати довгострокову оренду, наприклад, на 25 років, або зрештою продайте.

Тоді навіщо Олена Живко вчинила скандал? Кому це потрібно?.. Після таких виступів у свідомості пересічного громадянина може засісти величенький «зрадофільський» хробачок. І коли наступного разу в ефірі буде згадане це військове містечко, в голові людини задзеленчить уявний, але знайомий багатьом сигнал — «зрада, все пропало».

Не знаю, чому саме пані Олена вирішила зайнятися цією справою. Та ясно одне. Торік у власність Міністерства оборони було повернуто 170,4 гектара(!) незаконно захоплених земель. З огляду на те, що держава реально відновлює свої Збройні Сили та їхню інфраструктуру, на цих землях можна зводити і лікувальні заклади, і нові військові містечка, і житлові будинки для військовослужбовців.

Тарас ГРЕНЬ

КООРДИНАТИ ОСНОВНИХ РЕАБІЛІТАЦІЙНИХ ЦЕНТРІВ ЗАХІДНОГО РЕГІОНУ

У Західному регіоні чимало центрів психологічної й медичної реабілітації учасників АТО, серед яких зокрема:

Реабілітаційний центр для військовослужбовців на базі МО України «Тисовець»
Львівська область, м. Сколе, вул. А. Акентьєва, 1.
tisovets@ukr.net
Телефон: (067) 352-09-46

***

Центр медичної реабілітації та санаторного лікування «Трускавецький»
Львівська обл., м. Трускавець, вул. Городище, 4.
Телефони: (03247) 5-10-67, 5-15-23
Телефакс: (03247) 6-77-98, 5-13-91
E-mail: tcvks@ukr.net

***

Відділення реабілітації для важкопоранених та спінальних хворих Військово-медичного клінічного центру Західного регіону
Львів, вул. Личаківська, 26.
Телефон: (032) 275-57-85

***

Львівський центр надання послуг учасникам бойових дій
Львів, вул. Пекарська, 41.
Телефони: (032) 254-61-16; (067) 962-83-25; (063) 434–65-46.

СТАНДАРТИ НАТО: ПЕРЕВАГИ І СКЛАДНОЩІ ПЕРЕХОДУ НА НИХ

УПРОВАДЖЕННЯ СТАНДАРТІВ НАТО ДОЗВОЛЯЄ НЕ ТІЛЬКИ ЗАПОЗИЧИТИ ДОСВІД НАЙКРАЩИХ АРМІЙ СВІТУ, А Й ДОСЯГТИ СУМІСНОСТІ З НИМИ. СТАНДАРТИ АЛЬЯНСУ ВІДКРИЮТЬ НОВІ МОЖЛИВОСТІ Й ДЛЯ ВІТЧИЗНЯНИХ ВИРОБНИКІВ ОВТ

Упровадження стандартів НАТО дозволить брати участь у формуванні колективної безпеки

Сьогодні українська армія у складних умовах війни, що триває на Сході нашої країни, швидко формується як професійна і вже до 2020 року має шанс відповідати стандартам НАТО для членства в Альянсі. Активна фаза реформування Збройних Сил України розпочалася два роки тому, і за цей час виконано 90% від спланованих заходів. Про це нещодавно заявив Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак.

То на які ж стандарти НАТО ми переходимо і які саме вони бувають? Стандартами НАТО називають систему угод, яку уклали держави-члени і яка охоплює мало не все — від штабних процедур до типу палива для літаків, БТРів чи танків та розміру горловин баків цих машин. Вони допомагають найефективніше здійснювати спільне управління силами й засобами збройних сил, уможливлюють спільні операції та місії, бойову підготовку, технічне оснащення армій, розробку й виробництво озброєння та військової техніки.

Такі угоди називають STANAG — це скорочення від Standardization Agreement. Є навіть стандарти, які визначають порядок проведення допиту полоненого, склад аптечки, порядок організації медичної евакуації, вимоги щодо харчування військовослужбовців, авіаційної безпеки, зберігання боєприпасів тощо. Одна з угод визначає психологічну роль командира військового підрозділу та містить цілий посібник, що і як йому належить робити. Лише термінологія становить більше десяти тисяч визначень — термінів англійською та французькою мовами.

Суть стандартів НАТО полягає в тому, щоб і отримувати, і надавати допомогу, і брати участь у формуванні колективної безпеки. Належить досягнути рівня сумісності ЗС України, інфраструктури з інфраструктурою країн — членів НАТО.

Кількість цих стандартів на сьогодні вже наближається до 1300, і їх періодично оновлюють. У нас є Стратегічний оборонний бюлетень, в якому заплановано перехід на стандарти НАТО до 2020 року. Це є плановий документ, який передбачає зміни в усіх компонентах. Загалом стандарти НАТО є трьох видів — адміністративні, оперативні та матеріально-технічні.

Адміністративні — це стандарти щодо ведення військової документації, термінології та управління щоденною діяльністю військ.

Прикладом впровадження адміністративних стандартів є реформування Міністерства оборони та Генерального штабу і перехід на притаманну НАТО так звану J-структуру — оптимальну для управління військами структуру штабів. Як показує досвід, така система надає керівникам усіх рівнів більшу самостійність в ухваленні управлінських рішень. У J-структурі НАТО процедури децентралізовано, кожен з офіцерів діє в чітко визначених межах своїх повноважень. Залежно від того, яке завдання стоїть, офіцери-фахівці у своєму секторі опрацьовують варіанти розв'язання проблеми, а начальник вибирає оптимальний, на його думку, варіант, а не витрачає особисто чимало часу на участь у виробленні та втіленні рішень «з нуля».

Оперативні — це стандарти, які стосуються розробки, підготовки і безпосереднього проведення військових операцій, навчань, а також їхній подальший аналіз. Матеріально-технічні — це стандарти забезпечення армії всім, що їй потрібно для роботи: технікою, зброєю, боєприпасами, харчуванням тощо.

З першими двома пунктами в України проблем виникнути не повинно — їхня реалізація залежить насамперед від бажання та вирішується здебільшого організаційною роботою. А от матеріально-технічні передбачають залучення значних матеріальних ресурсів. Однак за активної матеріальної та фінансової допомоги західних партнерів Україна може й тут досягти значного прогресу.

Стандартами НАТО називають систему угод, яку уклали держави-члени і яка охоплює мало не все — від штабних процедур до типу палива для літаків, БТРів чи танків та розміру горловин баків цих машин...

Як стверджують військові експерти, впровадження в Україні стандартів, котрих дотримуються США, Німеччина, Великобританія та інші країни, принесе позитивні зміни не лише безпосередньо у Збройних Силах.

Усупереч міфам, які поширюють деякі «експерти» (наприклад, про крах української «оборонки» в разі її переведення на натовські рейки), стандарти Альянсу відкриють для української оборонної промисловості нові можливості щодо розробки, виробництва й реалізації озброєння та військової техніки. Впровадження стандартів зробить доступними для вітчизняних виробників нові напрямки кооперації із західними партнерами. Зокрема це спільні підприємства та виробництва, передача на територію України технологій виготовлення вузлів та агрегатів для комплектації систем озброєнь для національних ЗС, а також спільне виробництво ОВТ для виходу на ринки третіх країн.

І треба сказати, що на сьогодні розробка, модернізація і закупівля зразків озброєння та військової техніки в інтересах ЗС України здійснюється з урахуванням стандартів НАТО, які б забезпечили сумісність у спільних операціях Альянсу. Якщо закуповується стрілецьке озброєння, то воно відразу ж адаптоване під натовський патрон. Якщо щось інше, то головна вимога до нього — адаптація до стандартів НАТО.

Упровадження ж стандартів НАТО в бойову підготовку військ, а також підготовку офіцерського й сержантського складу дозволить суттєво підвищити рівень боєготовності української армії. Крім того, це можливість не тільки запозичити досвід найкращих армій світу, а й досягти сумісності з ними.

Важливим є й питання переведення на стандарти НАТО соціального пакету українських військовослужбовців, що дасть змогу зробити службу в армії привабливою, престижною й перспективною. Тому що «соціалка» в НАТО — це не тільки високе грошове забезпечення військовослужбовців, а й реалізація їхніх соціальних гарантій за найкращими світовими зразками.

Реформування Збройних Сил за натовськими стандартами прискорить створення в Україні справжньої професійної армії. Адже в арміях країн НАТО військовослужбовець — це насамперед професіонал, який щодня займається бойовою підготовкою та експлуатує сучасне ОВТ.

ВПС ПОЛЬЩІ МАЮТЬ НА ОЗБРОЄННІ І МіГ-29, І F-16

Як заявляють у НАТО, не всі стандарти необхідно впроваджувати. Це добровільний процес. Не всі союзники імплементують усі стандартизаційні угоди. Утім, хоча імплементація всіх стандартів НАТО не є формальною вимогою для членства в Альянсі, країни-кандидати оцінюють щодо того, чи здатні їхні сили взаємодіяти із силами НАТО.

І приклад Польщі, котра вступила в НАТО 1999 року, доводить, що цілковита адаптація стандартів не є обов'язковою передумовою для вступу. Реформування відбувалося поступово, переважно вже після набуття членства в Альянсі.

Спершу тільки одну третину армії готували до оперативної сумісності з військами НАТО. Це були сили швидкого реагування і стратегічного прикриття. Вони переходили на нове обладнання та озброєння, адаптували системи логістики, мали бути спроможні брати участь у місіях Альянсу. У них служили лише контрактники. За даними офіційного сайту НАТО, після вступу в Альянс понад половину Збройних Сил Польщі становили призовники. Лише з початку 2010 року польська армія цілковито функціонує на контрактній основі. Схожа ситуація і з озброєннями. Наразі Військово-повітряні сили Польщі одночасно з радянськими винищувачами МіГ-29 експлуатують американські F-16.

ХОРВАТСЬКИЙ ДОСВІД

Вартий уваги й досвід переходу на стандарти НАТО Хорватії. 2009 року ця країна одночасно з Албанією приєдналася до Альянсу. Як заявляв у ЗМІ хорватський стратегічний аналітик Зоран Кусовак, принципова відмінність стандартів НАТО полягає в системі ухвалення рішень. За радянськими стандартами дуже часто рішення мали ухвалювати на найвищому рівні — значно вищому, аніж за стандартами Альянсу. Отже, НАТО дозволяє значно більшу гнучкість і заохочує легше та швидше ухвалювати рішення. За його словами, Хорватії пощастило, що вона не успадкувала колишню армію, а формувала її з «нуля», завдяки чому може бути сумісною з НАТО.

Роман ВУС

РЕФОРМА ВІЙСЬКОВОЇ МЕДИЦИНИ: РЕОРГАНІЗАЦІЯ УПРАВЛІНСЬКОЇ ЛАНКИ, СИСТЕМИ ПІДГОТОВКИ КАДРІВ, МЕДИЧНОГО ПОСТАЧАННЯ

В Україні стартувала медична реформа за законом, що започаткує зміни в цивільному секторі. Військова медицина хоч і набула унікального досвіду за час АТО, теж потребує продовження динамічної трансформації. Яких змін слід очікувати в системі медичного забезпечення під час реформування ЗС України, кореспондентові газети «Народна армія» розповіла керівник медичного напрямку Проектного офісу реформ при Міністерстві оборони України Мар'яна Безугла

— Що в нинішній системі військової медицини підлягає негайному реформуванню?

— Найцінніший і найскладніший щодо управління, особливо під час реформування, ресурс — кадровий. Щоб поліпшити систему, потрібні нові люди, які визначать нові правила. Передусім подальших реформ потребують сегменти, перевантажені бюрократією, — медичне постачання, облік пацієнтів тощо. Скажімо, бійцю, який зазнав поранення в районі АТО, мають надати допомогу на різних рівнях: одразу після поранення, під час евакуації; у лікувальній установі, наближеній до лінії фронту; у шпиталі безпечної зони. З кожного етапу на наступний має надходити інформація про поранення та надану допомогу. Водночас важливо, щоб час, потрібний для стабілізації стану пацієнта, не витрачали на заповнення зайвих паперів.

«Створено нове Головне військово-медичне управління посадовців, в яке добирали доволі жорстко, а функції та обов'язки виписали максимально детально»

Саме для оптимізації документального супроводу надання медичної допомоги за участі волонтерів (за що їм щира подяка) у Збройних Силах України запроваджують систему електронних записів. Уже підписано наказ Міністерства оборони України «Про приймання елементів програмного забезпечення, телекомунікаційного, серверного обладнання, автоматизованих робочих місць та документації комплексу "е-Здоров'я"» до кінця березня 2018 року. Розробниками наказу були Головне військово-медичне управління спільно з медичним напрямом Проектного офісу реформ при Міністерстві оборони України. Також системний розвиток цього напрямку відповідно до принципів і стандартів НАТО став можливим завдяки фаховій підтримці партнерів зі США.

Поліпшення з усуненням корупційних та репутаційних ризиків потребує система медичного постачання. Вона має стати прозорою, оперативною, зрозумілою щодо здійснення обліку та контролю.

Система освіти й підготовки у військовій медицині постійно привертає увагу громадськості. Її зміни потребують тривалого послідовного опрацювання. Тут не варто сподіватися на миттєві ефекти, однак це критично важливо для розвитку якісної медичної допомоги, зокрема для зменшення летальності внаслідок поранень.

Осередком реформи цього напрямку є новостворений 205-й Навчальний центр тактичної медицини, команда якого продемонструвала здатність до так званого реформування знизу.

Практичні заняття з тактичної медицини в навчальному центрі (осінь 2017 р.)

— Якою, на вашу думку, має бути українська військова медицина завтрашнього дня?

— Подальший поступ передбачає не лише кадрові зміни, а й зміну філософії управління. Щоб ефективно просувати реформи потужностями всієї військової системи, було здійснено реорганізацію управління військовою медициною — створено об'єднане «медичне командування». Це означає розформування двох попередніх органів управління, що існували паралельно з утрудненим розподілом повноважень та обов'язків. Натомість створили нове Головне військово-медичне управління, добирали в яке доволі жорстко, а функції та обов'язки виписали максимально детально.

Основна мета створення нової структури — налагодження ефективної системи медичного забезпечення відповідно до потреб Збройних Сил України й стандартів НАТО. Головне військово-медичне управління підпорядковується Міністрові оборони України. З питань планування, застосування, управління силами й засобами медичної служби Збройних Сил та їхньої підготовки Головне управління підпорядковується начальникові Генерального штабу — Головнокомандувачу Збройних Сил України. Це означає не подвійне підпорядкування, а розподіл обов'язків з урахуванням особливостей функціонування Збройних Сил (Міністр забезпечує політичну складову керівництва, а за безпосереднє застосування відповідальний начальник Генерального штабу).

«У Збройних Силах України запроваджують систему електронних записів»

Військова медицина має працювати для військ як у пунктах постійної дислокації, так і в районі бойових дій. Наша мета — створити систему, в якій обидва аспекти буде реалізовано на 100%.

— Скільки часу потрібно, щоб повністю оновити вітчизняну військову медицину?

— Попри те, що більшість стратегічних програм передбачають конкретні терміни, не можна орієнтуватися на дату. Ми вважаємо, що мети досягнуто, коли на певному етапі пройдено стадії від планування до реалізації й подальшого функціонування. Звітуємо лише про результати. Що ж до затрат, то перерозподіл наявних ресурсів, навпаки, вивільнить кошти й збільшить економічну ефективність. Іноді треба ліквідувати старе, аби створити майданчик для побудови нового. Цей процес болісний для фахівців з ортодоксальним мисленням. Іноді він може бути болісним і для «споживачів»: результати не з'являються блискавично.

«Поліпшення з усуненням корупційних та репутаційних ризиків потребує система медичного постачання. Вона має стати прозорою, оперативною, зрозумілою щодо здійснення обліку та контролю»

Під час розробки напрямків реформування вітчизняної військової медицини намагаємося максимально використовувати закордонний досвід. У нас, звісно, є чималий власний доробок, який ми хочемо збагатити всім тим найкращим, що є в наших західних партнерів. Теперішні рівні якості медичних служб збройних сил США, Канади, Великої Британії, Німеччини тощо також досягнуто поетапно. Як в Україні АТО стало поштовхом до креативних змін, так і досвід закордонних партнерів свідчить, що саме бойові дії змушують системи до пошуку кращих шляхів. Створюючи нові принципи й програми підготовки, ми спираємось як на власний доробок, так і на досвід США та Канади.

— Чи буде поєднано реформування цивільного та військового секторів?

— Країна — соціально-економічний організм, у якому функціонування одного «органа» залежить від роботи іншого. Військова медицина не може лишатись осторонь змін системи охорони здоров'я, тож нині формується єдиний медичний простір сил оборони та цивільного сектору. Для цього створено Координаційний центр при Кабінеті Міністрів України. Він об'єднав медичні служби силових структур і представників МОЗ у міжвідомчих експертних комісіях в шістьох напрямках. Завдання — створити єдиний медичний простір, де у військовій та цивільній медицині «розмовляють однією мовою», застосовують уніфіковані стандарти лікування й забезпечення, оперативно співпрацюють. Міжвідомча координація вже протягом 2018 року має запровадити нові норми й медичні стандарти, змінити ті накази, котрі залишались незмінними ще з радянських часів тощо.

— Дякую за розмову!

Спілкувався Андрій ЯЦИК

Ця історія мало кому відома. В мережі наводяться лише сухі факти і жодних коментарів від безпосередніх учасників тієї події. 20 серпня 2014-го на висоті п'ять тисяч метрів український бомбардувальник був збитий над захопленою бойовиками територією. Це була єдина втрата такої бойової машини за весь час проведення АТО. Льотчик зі штурманом катапультувались і під обстрілами, із травмами протягом 14 годин пробиралися до своїх. На жаль, через важку травму хребта льотчик не зміг продовжувати службу. А от штурман — і досі в строю! Напередодні Дня штурманської служби вдалося вмовити його пригадати ті події

«14 ГОДИН ПРОБИРАЛИСЯ ДО СВОЇХ. ЯК ТІЛЬКИ ПОБАЧИЛИ УКРАЇНСЬКІ ПРАПОРИ, ВПАЛИ БЕЗ СИЛ»

ПРИГАДУЄ ПОДІЇ СЕРПНЯ 2014 РОКУ ЗАСТУПНИК ГОЛОВНОГО ШТУРМАНА БРИГАДИ ТАКТИЧНОЇ АВІАЦІЇ МАЙОР ОЛЕКСАНДР К., ЯКИЙ РАЗОМ ІЗ КОМАНДИРОМ КАТАПУЛЬТУВАВСЯ З ПІДБИТОГО ЛІТАКА. «КОЛИ СИЛ ЙТИ ВЖЕ МАЙЖЕ НЕ БУЛО, ДУМАВ ПРО ДРУЖИНУ, СИНА Й ДОНЬКУ, Й ОДРАЗУ З'ЯВЛЯЛОСЯ ДРУГЕ ДИХАННЯ»

— А от і наш Сашко. Навіть у відпустці прийшов на службу. Ніяк не може без авіації, — жартома представляє героя командир.

Майор Олександр К., кавалер ордена «За мужність», заступник головного штурмана бригади тактичної авіації, корінний луганчанин і справді не уявляє свого життя без авіації. Вже навіть звільнився на пенсію, та перед війною повернувся до війська. Чоловік — позитивний і говіркий, та про події більш ніж трирічної давнини розповідає неохоче й обережно…

20 серпня 2014-го. Екіпаж бомбардувальника готувався до непростого бойового вильоту. Льотчик зі штурманом детально вивчали місцевість. Хоч Олександру було й дещо простіше: він із тих країв. Офіцери звично підійшли до машини, погладили її по фюзеляжу, попросили не «жартувати» в польоті. Для Олександра це був уже 23-й бойовий виліт, кожен з яких здійснювався в тил ворога, отже, практично завжди наш бомбардувальник атакували ворожі ЗРК. Чоловік зізнається, що страху чи якогось передчуття не було. Радше загострене почуття відповідальності. Завдання ж дійсно було вкрай важливе — завдати удару в районі аеропорту «Луганськ» задля підтримки українських десантників. Літак набрав значну висоту, адже після перших обстрілів із ПЗРК усі бомбардувальники йшли на висоті вище ніж п'ять кілометрів від землі, і полетів на ціль. Здавалось, усе йде за планом. Ще й видимість була чудовою.

«У тому ж районі діяв ще один наш бомбардувальник, при відході від цілі по ньому також здійснили пуск. Щоправда, тому екіпажу пощастило трохи більше...»

Бомбардувальник встиг чітко й влучно відпрацювати. Штурман розповідає: усе було аж надто спокійно. Аж раптом — удар! Це стало цілковитою несподіванкою. Ракету екіпаж помітити не встиг. Більше того: навіть спеціальне обладнання не зафіксувало ні пусків, ні випромінень. Багатотонна машина миттю спалахнула. Двигуни зупинилися, все палало. Літак почав стрімко падати. За секунду екіпаж вирішив катапультуватись — інших варіантів просто не було. Усі, хто тоді бачив катастрофу із землі, казали, що це була вогняна куля, від якої швидко відокремилися дві крапочки. За припущеннями українських військовослужбовців, ракету випустили із зенітного ракетногарматного комплексу «Панцир-С1».

— Саме швидкість реакції нас врятувала. Якби ще хоч кілька секунд вагалися, стрибати чи ні, результат був би зовсім інший. У тому ж районі діяв ще один наш бомбардувальник, він теж успішно відпрацював, а вже при відході від цілі по ньому також здійснили пуск. Щоправда, тому екіпажу пощастило трохи більше — вони встигли вийти із зони ураження. Їхній штурман помітив розрив за літаком на відстані 500–800 метрів.

Приземлившись, Олександр відчув сильний біль від удару. «Чорт! Мабуть, ребро зламав!» — пробуркотів штурман. Але зміг піднятися. Льотчик теж почувався не найкращим чином. Штурман знайшов знеболювальні, запропонував колезі, та той відмовився. Це пізніше офіцери дізнаються, що в льотчика два переломи хребта. Яким чином він зміг протягом чотирнадцяти годин пробиратися до своїх, — загадка.

— Звісно, льотчику було важко йти. Але ми трималися разом, підтримували один одного. Ситуація ускладнювалась тим, що пробиратися довелося під постійними обстрілами. Пощастило, що тоді була дуже темна ніч, і нам вдавалося пересуватися непоміченими. Куди саме йти, ми знали. Я ж місцевий! Непогано в тих краях орієнтуюся. До того ж ми попередньо детально вивчили район, знали, де базуються наші війська, а де противник.

Збили екіпаж близько 17-ї години, а вийти до українських позицій льотчику зі штурманом вдалося лише о сьомій ранку. Олександр каже, що як тільки побачили українські прапори, відразу впали без сил.

— Звісно, жодного зв'язку з рідними і колегами протягом наших блукань не було. Вони страшенно за нас хвилювалися, адже могло трапитися будь-що. Можу сказати, що саме сім'я мене й урятувала. Коли сил уже майже не було, думав про дружину, сина й доньку, й одразу з'являлося друге дихання.

Олександр запевняє, що після трагічного випадку страху перед польотами не з'явилося. Боїться лише завдати удару по своїх або спричинити жертви серед місцевого населення. Решта — просто робота, хоч і складна та небезпечна.

— Кожен бойовий виліт по-своєму унікальний і непростий. Дуже складно працювати на Сході через географічні особливості місцевості. Усі села там схожі одне на одне. Через специфіку нашої роботи нам було важко до чогось прив'язатись. Але нічого, впоралися й набули просто колосального досвіду. Практично під час кожного вильоту були ракетні пуски по нашій машині. Траплялося, колеги, які йшли поряд як прикриття, передавали: «По вас іде ракета!», а ми рухалися далі. Як кажуть, бомбардувальник з бойового курсу не звертає.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

«ЛЬОТЧИКУ СЛІД ІТИ ВІДПОЧИВАТИ. ЗАВТРА ВІН ВЕЗТИМЕ МЕНЕ НА РОБОТУ...»

Головний штурман бригади тактичної авіації полковник Ігор Г. розповідає, що після 2014-го у процес бойової підготовки запроваджено чимало нововведень. Це й скорочення часу на проведення необхідних обчислень на землі завдяки сучасним комп'ютерним програмам, і пуск некерованих ракет з критично малих висот, і використання абсолютно нових методів бойового застосування. До прикладу, виконання бомбометання здійснюється за системами супутникової навігації. Штатні прицілі майже не використовуються.

— Коли до мене на ювілей приїхав колишній старший штурман дивізії, і я йому розповів про методи, які ми зараз використовуємо, в нього просто очі на лоб полізли, — з усмішкою розповідає офіцер.

У штурманів Су-24 багато роботи не лише в небі, а й на землі. Це й обчислення кількості боєприпасів, пального, прокладання маршруту польоту...

— У мене є розрахунки, які ми робили до війни, — говорить полковник. — Це займало чотири години 15 хвилин від моменту постановки командиром завдання і до того, як шасі літака відірвуться від землі. А в районі АТО ми злітали в повітря уже через годину тридцять після отримання завдання.

Та розрахунками робота штурмана не обмежується. Під час бойового застосування він веде навігацію, виконує всю роботу з прицілювання. Льотчику залишається тільки за командою натиснути на кнопку. Із цього приводу навіть є старий штурманський жарт: «Льотчику слід іти відпочивати. Завтра він везтиме мене на роботу...»

— Одного разу поблизу Савур-Могили під час розвороту літака побачив дві ракети, що йшли просто на нас. На щастя, вистріляні вчасно пастки спрацювали. Що цікаво, навіть серце не тьохнуло тієї миті. Взагалі було багато вильотів, про які не хочеться нікому розповідати. Траплялося, що доводилося кардинально змінювати маршрут уже під час польоту і виходити відразу на ціль. У такі миті треба швидко все розрахувати. Часу на те, аби перевірити розрахунки двічі, немає. Тож і права на помилку я не мав. Важко було психологічно. Постійно думав: «Якщо хоч трохи схиблю — завдамо серйозної біди. Це ж бомбардувальник, грізна зброя!»

Олександр ОЛЕХНОВИЧ

ЩО СПАДАЄ НА ДУМКУ В ЕКСТРЕМАЛЬНИХ СИТУАЦІЯХ

ЯК ВИЖИТИ В НЕЙМОВІРНУ СПЕКУ Й ЛЮТИЙ ХОЛОД? ЯК ВІДКИНУТИ ПОГАНІ ДУМКИ ТА ПРОДОВЖИТИ ВІДБИВАТИ АТАКУ ВОРОГА? ЯК ПІД ЧАС ШКВАЛЬНОГО ОБСТРІЛУ НЕ ПРИПИНЯТИ МРІЯТИ Й ВІРИТИ В ПЕРЕМОГУ?..

«Макар», стрілець:

— Довбана багнюка!!! — прошипів «Лисий», укотре зімітувавши на дорозі лижника.

— Тихо! — підняв руку «Батя», і наша маленька колона бійців напружено присіла.

Ніч була такою темною, що навіть сніг на полях Донбасу не давав необхідного відблиску для видимості. Плюс туман. Він допомагав нам замаскуватися, але й неабияк заважав бойовій роботі.…

— Зараз метрів 600 ідемо слід у слід. Праворуч та ліворуч — міни. Тут «сіряк», тут кожен сам за себе, — тихо інструктує «Батя», а я в темноті подумки уявляю, як смішно рухаються його козацькі вуса, коли він говорить.

Багнюка налипала на взуття, додаючи кожній нозі щонайменше три кілограми ваги. Відчуваю: через напруження спина дуже спітніла. У голові крутиться пісня Христини Панасюк «Я не зламався, а ти?.. Я не зламався...»

«Батя», як мудрий вусатий кіт, упевнено веде нас нічною стежкою. Позицію знаходимо швидко. Десь жахнуло важким приходом. Авдіївка… Поки їй добряче дістається, ми хутко виконуємо розвідзавдання. Через годинку вирушаємо назад. Є лише 40 хвилин, тож рухаємося доволі швидко. «Скоріше б закутатися в теплий спальник!» — подумалося.

Вийшли із посадки. Перша черга з ворожого ДШК пройшла за два-три метри над головою. З-за наших спин у бік українських позицій полетів рій червоних бронебійно-запалювальних «бджіл». Ми стрімголов кинулися назад у посадку, а позаду вже доганяє відповідь наших.

Не випускаючи зі слуху тупцяння по грязюці, я стрибаю в старий покинутий окоп. Іще три метри — і рятівний бліндаж. Розтрощений, і води в ньому по щиколотки. Над колодами, що стирчали із землі, уже на всю потужність відбувається «обмін люб'язностями» із «дашок» та «Утеса». Гілки, зрізані великим калібром, падають на землю. Стоячи у воді, зігнувшись у три погибелі, я відчуваю, як холоне розігріте тіло й мороз починає пробиратися під форму. Але ноги ще сухі. «Прийду, нагрію води та відігріюся під душем… у гарячій, дуже гарячій воді…»

Бій не затихає. Почали лупити ВОГи й СПГ. Навіть носа не висунеш. Два підрозділи, що воюють, і ми вчотирьох між ними. Можна дістати з обох боків. Я вже задубів настільки, що, уткнувшись у спину побратима, начебто навіть відрубився. «Халепа, я не просто замерз, а конкретно закоцюб! Постріли порідшали, але пробиратися до своїх все одно ризиковано. Однозначно треба чекати ранку. Так, «Макаре», ти попав…»

Змирившись із думкою про недосяжний гарячий душ, ми знайшли сухе місце. «Лисий» навіть десь роздобув кілька порожніх мішків, скрутив їх і запалив у порожніх банках з-під тушонки. Тепер у нас є дві грілки. Тихе м'яке полум'я без диму й різкого запаху. Горить хвилин 40, за які встиг нагріти пляшку з водою. Засунув її за пояс. Тіло потроху відігрівається.

Вийшли, коли обстріли порідшали. Ранок. Задубілими ногами потихеньку потупцяли до своїх позицій. «Зараз нас заберуть додому! Я вип'ю з літр гарячого чаю! Солодкого, з лимоном! А якщо залишився, то й з імбиром… І малинове варення… І душ. Ні, душ потім! Спочатку — у спальник із головою! Дома тепло, хлопці булер'ян топлять. Так хочеться перейти на біг, щоб скоріше відчути тепло». Я йшов, мріяв та одночасно обстукував взуття від болота. Хоч ноги не намокли.

…Я відчув її вже в невідворотному русі. Крихка перепона з тоненького дроту на рівні коліна: ногу підняв, корпус — уперед — і цей дріт… Він різонув, обпік, він — розтяжка!!! «Міна!!!» — вже падаючи, крикнув я. І, помітивши, як падають хлопці, доліниць гепнувся в болото. Ніяке життя перед очима не пролітало, я не просив пробачення в рідних і не проклинав ворогів. Я просто був шокований настільки, що навіть думати до ладу не міг! «Ми ж ішли тут 12 годин тому, і все було чисто… Це ж наша земля…» — майнула думка.

— «Макаре», це дроти від протитанкової ракети «Метиса». Підводься, пішли додому...

Усі були серйозні, ніхто не всміхався, нам знову пощастило. А мені здається, що сивіє моє волосся…

«Єврей», піхотинець:

— Відчуваю, що 73-й калібр ворога летить просто на мою позицію. Хоч я на війні всього лише кілька місяців, але цей не переплутаю. Не інакше як БМП гатить! Страх робить свою справу, і я щодуху падаю додолу. Моє тіло приречено гепається прямісінько в болото. «Боже, і чого я не сказав мамі пін-код зарплатної картки? Нормальну ж суму накопичив. А хотів же подарунок їй купити, щось потрібне. Так і пропаде разом зі мною!» Наступні постріли повертають до реальності. «Що ті гроші? Тільки б вижити…»

Вірний і безстрашний бойовий пес Піка бігає коло мого тіла й не може зрозуміти, чого я розлігся. Що таке відбувається?

Снаряди густо пролітають над головою й лягають на сусідніх позиціях. Хоча перед цим мені здавалося, що вони летять на нас. Сподіваюся, побратими вчасно знайшли укриття.

За півгодини все затихає. Підводжуся, дивлюсь на свою далеко не ошатну зовнішність: із форми клаптями відвалюється земля Донбасу, по берцях стікає багнюка, одяг лише віддалено нагадує військовий однострій. «Ото халепа, нещодавно ж виправ!»

Віталій Клімович

Віталій Клімович, головний сержант взводу:

— Гм... Не так я думав провести це літо. Порибалити чи погріти кісточки на пляжі, а не сидіти з молодшим братом у маленькому окопі, де над головою летять танкові снаряди, міни, а за 20 метрів кричать «Аллах акбар».

Мар'їнка, літня ніч 2015-го. Десантники визволили шматок землі, і ми кинулися латати ті «дірки». Наш пост — неподалік від ставу, поміж вербами. Справжня українська краса, розтерзана гарячим металом. Обидві сторони домагаються виснаження противника. Вороги підходять дуже близько: постріляють, покричать і, діставши від нас на горіхи, відступають. Але наступна атака ще жорсткіша: криють мінами, працює танк. І знову йдуть упритул. Таких накотів за ніч — до 10.

— Чуєш, брате, а що як помремо? От підійде якесь падло близько, не помітимо, і все — прощавайте, життя та мрії про майбутнє…

— Та то пусте. Помираючи, своїх підведемо. Не хочу, щоб на моїй могилі казали, що я, сякий-такий, не виконав завдання, загинув і наразив на небезпеку інших, що через мою смерть загинув іще хтось…

Бій досягнув свого апогею. Ворожа арта не замовкає. Я хапаюся за ладанку. «Брат має рацію: головне не зламатися. Боже, дай сили витримати й повернутися до родини. Завести собаку…»

Поряд розривається міна, і нас, мов лопатою, закидає землею. Добре хоч не осколками.

— Просто як у кіно показують. Так само земля в окопи залітає. Ось тільки чомусь попкорну не хочеться, — жартує «Малий».

Я починаю сміятися. Та й спецефекти не гірші. Найкрутіший домашній кінотеатр відпочиває. Під моторошне бухкання, свист і розриви кумкання жаб — мов пісня. Але й вона набридає.

Ми безжально поливаємо ворога шквалом вогню. Корегуємо агеесників, які влучно проріджують ворожі лави. Із сусідніх позицій одна за одною вилітають «мухи». 20 за ніч — норма бою. Але щойно сходить сонце, вороги припиняють атаку. Їм уже боязко підходити до нас. І такі тести на витривалість у нас щоночі.

— То що — по каві? — кажу «Малому» й ховаю ладанку.

Віталій Максимкін, головний сержант взводу:

— Літо, сонце, війна… 2014-й. На мені — американська «пустинка», тому на тлі решти бійців я аж надто помітний.

— Вороги подумають, що я американський найманець. Тож якщо мене вб'ють, моя смерть — на вашій совісті, — жартую з хлопцями, які випадково забрали на базу комплект темнішої форми.

Ми на марші.

— Завдання — узяти Красногорівку з тилу. Небезпека є в кожному дворі. Будьте пильними. За усмішками людей можуть критися підступні дії, — інструктує командир роти.

Марш на десяток кілометрів видався виснажливий. Підійшовши до перериті дамби, ми зрозуміли, що доведеться шукати інший шлях. Ідемо в обхід населеного пункту. Спека й відсутність води роблять свою справу. Сили стає дедалі менше.

«Уже б дійти скоріше. Навіть якщо зрештою загину, то головне дійти! Мамо, мамо! А ти ж думаєш, що я десь на мирній території, а не зморений і безсилий іду степом Донбасу», — думається мені. Амуніція безжально врізається в плечі й тисне металевою вагою на просякнуту потом і пилюкою форму. До нас виходять люди. Дякують. І ми йдемо на крайнощі — п'ємо воду, якою вони нас пригощають. Боязко, та що вдієш: помреш унаслідок отрути або через спрагу.

Віталій Максимкін

За певний час із добре замаскованого секрету виринає ворожий стрілець і палить по нас. На щастя, вчасно зреагували. Він так і не встиг у когось поцілити. Стали, подивилися, куди рухатись, аби не потрапити в халепу. Ідемо далі…

«Ось воно, місто! А ось і танк, що вправно нищить позиції противника. Таки дійшли», — майнуло в голові. Ліворуч із чорним димом горить опорник ворога. Праворуч — закинута й розтрощена АЗС. Як можу, біжу... Дістаю з-під броника прапор України, який ніс під серцем іще від Маріуполя. Сам Бог велів дійти й почепити його на знак іще одного визволеного міста — Красногорівки».

Записала Ярослава ЗОРІНА

ВІТЧИЗНЯНИЙ 60-мм МІНОМЕТ

МОЖЕ СТРІЛЯТИ БОЄПРИПАСАМИ ВЛАСНОГО Й ІНОЗЕІМНОГО ВИРОБНИЦТВА,

АБО ЯК ВИГЛЯДАЄ ЛІНІЙКА МІНОМЕТІВ РІЗНОГО КАЛІБРУ ВІТЧИЗНЯНОГО ВИРОБНИЦТВА

У сучасних збройних конфліктах мінометне озброєння залишається ефективним артилерійським засобом вогневої підтримки сухопутних підрозділів тактичної ланки. Саме на нього припадає значна частка вогневих завдань. Адже завдяки використанню різних боєприпасів міномети здатні вражати живу силу, неброньовану техніку, артилерію та інші вогневі засоби противника, руйнувати польові оборонні споруди, ставити димові завіси або проводити освітлення місцевості. Мабуть через це міномети є найпоширенішими з артилерійських систем, які мають на озброєнні більшість армій світу

На початку російської агресії на озброєнні підрозділів української армії були мінометні системи, виготовлені в СРСР у 70-ті роки минулого століття. Зокрема 82-мм 2Б9 «Василёк», 82-мм 2Б14 «Поднос», 120-мм 2С9 «Нона» та 120-мм 2С12 «Сани». Вони майже три десятиліття експлуатувалися у військах, тому більшість одиниць цієї зброї вичерпали свій ресурс (який, як правило, не перевищує п'яти тисяч пострілів) іще до початку АТО. До того ж певну частину їх у ході бойових дій на Донбасі було втрачено. Отже, чимдалі нагальнішою ставала потреба в оснащенні наших підрозділів на передовій новим мінометним озброєнням. В Україні його ніколи не виробляли — ані за часів СРСР, ані за часів незалежності. Проте з початком бойових дій на Сході України довелось освоїти їхнє виробництво.

У травні 2015 року керівництво ПАТ «Завод «Маяк» отримало завдання якнайшвидше організувати виробництво 120-мм мінометів. Орієнтиром для майбутнього першого українського 120-мм міномета мали стати поліпшені бойові характеристики радянського міномета аналогічного калібру. На заводі з нуля розробили конструкторську документацію й технологію виробництва. Через три місяці напруженої роботи наприкінці серпня 2015 року дослідний зразок першого українського 120-мм міномета М-120–15, який згодом дістав назву «Молот», зробив свій перший постріл. За результатами визначальних відомчих випробувань 120-мм «Молот» був допущений до експлуатації у війську та потрапив у район проведення АТО.

Заради справедливості нагадаю, що під час застосування цього міномета траплялися випадки загибелі вояків з його обслуги, внаслідок вибуху міни в каналі ствола міномета. При цьому представники військових наукових установ, які досліджували причини цього, впевнені, що конструктивні недоліки міномета не могли спричинити руйнування його ствола при стрільбі. На їхню думку, вибух однієї міни в каналі ствола міг статися лише через нештатне спрацювання підривника, а причиною вибуху двох мін — порушення заходів безпеки з подвійним заряджанням. Остаточні висновки щодо цього зробить слідство, а рішення про прийняття зразка на озброєння ЗС України буде ухвалене після державних випробувань, які ще тривають. Водночас розробник продовжує вносити в зразок конструктивні вдосконалення вже з урахуванням бойового досвіду застосування цього міномета.

— За весь час існування мінометів у їхній конфігурації та принципі дії майже нічого не змінилося, — розповів старший науковий співробітник відділу наукових досліджень і виробництва засобів ураження ДНВЦ ЗСУ Михайло Рудник. — Нині покращення ТТХ мінометного озброєння досягається шляхом використання в його конструкції більш легких та міцних сплавів, нанесенні при виробництві на канал ствола спеціального покриття та розробки нових боєприпасів. Вітчизняні конструктори також наполегливо працюють над розробкою мінометних боєприпасів основних калібрів 60 мм, 82 мм та 120 мм.

> *«Нині покращення ТТХ мінометного озброєння досягається шляхом використання в його конструкції більш легких та міцних сплавів, нанесенні при виробництві на канал ствола спеціального покриття та розробки нових боєприпасів»*

У цілому вдалий початок виробництва 120-мм мінометів став певним поштовхом до виробництва в Україні лінійки цього виду артилерійського озброєння різного калібру. Наприклад, вітчизняний 82-мм міномет демонструє на полігонах результати, кращі за радянський 82-мм міномет 2Б14 "Поднос". Окрім того, завдяки використанню в його конструкції спеціальних титанових сплавів український міномет легший. Також у ньому застосовано зовсім іншу конструкцію з'єднання ствола міномета з плитою. Завдяки цьому суттєво скоротився час підготовки міномета до стрільби та перенесення вогню по цілі при значних доворотах. І це надзвичайно важливо в бойових умовах.

На особливу увагу заслуговує розробка перспективного українського міномета калібру 60 мм, призначеного для знищення живої сили й техніки противника, розташованої в укриттях або окопах. Ствол міномета обладнано механізмом для прицілювання та спусковим гачком, що дозволяє вести вогонь, як кажуть, з руки. Така конструкція допоможе контролювати кожен постріл, уникати подвійного заряджання та сприятиме підвищенню безпеки для його обслуги в цілому. За результатами випробувань стрільбою мінами поліпшеної аеродинамічної форми цей міномет наближений до характеристик мін післявоєнного зразка радянського міномета

Контрольна стрільба з дослідного зразка міномета калібру 60 мм вітчизняного виробництва під час визначальних відомчих випробувань

калібру 82 мм. До речі, для стрільби можна використовувати будь-які мінометні боєприпаси калібру 60 мм, вироблені у світі. Ствол має значний запас міцності. Розробники планують, що вага (разом із плитою) серійного зразка цього ергономічного міномета не перевищуватиме 20 кг, кут підвищення становитиме від +15° до +85°, кут обстрілу в горизонтальній площині — 360°, прицільна дальність — 80–2500 м.

Невдовзі вітчизняний міномет калібру 60 мм може стати незамінним для тактичних спеціальних, розвідувальних та мобільних груп, які виконують завдання у відриві від основних сил.

За словами Михайла Рудника, подальший розвиток вітчизняного мінометного озброєння — розробка мобільних мінометних систем, встановлених на колісну або гусеничну базу. Саме таким є новітній автоматизований мобільний мінометний комплекс (ММК) UKR-MMC на шасі легкого тактичного бронеавтомобіля «Барс-8». UKR-MMC здатний виявляти та вражати різні за характером і типом цілі за мінімальний час. Так, на зайняття позиції, розгортання з похідного положення у бойове та підготовку до першого пострілу екіпажу знадобиться менше однієї хвилини. Час переведення з бойового положення в похідне — 25 секунд. Тобто для ураження однієї-двох цілей знадобиться не більше п'яти хвилин. Цього цілком достатньо, щоб виконати бойове завдання та залишити вогневу позицію до того, як її виявлять засоби контрбатарейної боротьби противника та завдадуть удар у відповідь.

ММК вже успішно пройшов заводські випробування та незабаром буде представлений до визначальних відомчих випробувань, які й вирішать його подальшу долю.

Андрій ЛИСЕНКО

ЯКИМ БУВАЄ СУЧАСНЕ МІНОМЕТНЕ ОЗБРОЄННЯ

Міномет являє собою артилерійську гармату, що має гладкий ствол, призначений для стрільби опереними снарядами-мінами на кутах підвищення, як правило, більших, ніж 45° (мортирна стрільба).

Міномети розрізняють:

за тактико-технічними характеристиками — легкі (калібром до 60 мм і дальністю стрільби 500–2000 м), середні (калібром від 80–120 мм і дальністю стрільби 2000–6000 м) та важкі (калібр більше 120 мм і дальністю стрільби до 9000 м). Важкі міномети калібру 160 мм та 240 мм знаходяться на озброєнні ЗС Російської Федерації;

за схемою заряджання — дульнозарядні (легкі та середні міномети, що заряджаються з дула ствола) та казеннозарядні (важкі міномети, що заряджаються з казенної частини);

за принципом побудови ствола: гладкоствольні та нарізні;

за способом транспортування: переносні, перевізні, причіпні, самохідні;

за принципом використання: ротні (легкі міномети, які переносяться мінометною обслугою або перевозяться) та батальйонні (середні міномети, які можуть бути причіпними або самохідними).

Важливість, а подекуди й незамінність мінометного озброєння на полі бою легко пояснити перевагами над іншими видами озброєння. По-перше, міномет має достатньо високу точність і дальність стрільби, які забезпечують надійне ураження визначених цілей; по-друге, він дозволяє вести відносно прихований вогонь, адже закрита вогнева позиція та мала сила звуку під час пострілу ускладнюють виявлення ворогом розташування мінометної обслуги; по-третє, його висока скорострільність — від десяти до п'ятнадцяти пострілів за хвилину — уможливлює забезпечення високої щільності вогню у критичні хвилини бою; по-четверте, відносно мала вага зброї та боєприпасів до неї підвищує мобільність піхотних підрозділів, знижує їхню залежність від підтримки вогню артилерії.

«БУРЯ В ПУСТЕЛІ» ДЛЯ РОСІЯН У СИРІЇ,
АБО ПРО ЧЕРГОВІ ПРОРАХУНКИ КРЕМЛЯ

Загибель російських найманців у цій країні може стати для Путіна червоною карткою напередодні його наступної каденції.

У Москві й Вашингтоні намагаються зберігати покерне обличчя після інциденту 7 лютого. Вашингтон по краплині видає інформацію про те, що саме відбулося біля населеного пункту Хішшам у ніч із 7-го на 8 лютого, а Москва так само по краплині починає визнавати свої втрати

Кількість загиблих у Сирії російських найманців не озвучують на федеральних телеканалах, оскільки негайно почне розсипатися картинка хваленої путінської «стабільності»

На переконання експертів групи «Інформаційний спротив», росіяни, без сумніву, наразилися цього разу в Сирії на невелику «Бурю в пустелі» зразка 1991 року.

Тільки тепер в ЗМІ не повністю розкрито контекст того, куди й навіщо полізли російські найманці.

Група Вагнера стала переправлятися на лівий берег Євфрату й почала накопичувати сили приблизно за тиждень до 7 лютого, що стало передусім тестуванням американської й курдської реакції.

Операція, за задумом росіян, була проста як п'ять копійок. Головне завдання — захопити газовий завод Коноко на родовищі Аль-Ісба, який стоїть посеред голої пустелі приблизно за 5 км від околиць Хішшама, де й зосередилися вагнерівці.

Найманці флегматично тупцювали протягом тижня на очах у курдів й американців і запевняли, що нічого не заплановано. Однак за цей час

Для Путіна в цій усій історії є тільки два варіанти, і обидва вони погані. Або він та його спецслужби вже не контролюють авантюри приватних армій, або ж Путін особисто схвалив пряме зіткнення з американцями

вони накопичили достатньо сили для придушення курдської лінії оборони та захоплення Коноко.

Задум операції полягав у нічному ударі по курдських позиціях і кидку на 5 км пустелею до газового заводу. Росіяни почали обстрілювати курдів з артилерії об 11-й годині вечора 7 лютого, розраховуючи на спроможність своїх сухопутних сил у швидкому придушенні підрозділів курдів і навіть американського «спецназу», забезпечивши таким чином прорив до заводу. Але російська розвідка прорахувалася й тому прогавила американські плани щодо застосування авіації.

Газовий завод Коноко відбили курди в ІГІЛ у кінці вересня минулого року, і він дістався їм майже неушкодженим (виробляв за ІГІЛ до 450 т газу на добу). Для ІГІЛ цей завод був цінним активом і джерелом надходження грошей.

Нині для режиму Асада головну проблему становить те, що більшість не тільки родовищ нафти та газу, а й найголовніше — нафтопереробних заводів узяли під свій контроль саме американці та курди.

Помилкою є недооцінювати важливість сирійської нафтової галузі для самої Сирії. Бо життя мирного населення повністю залежить саме від доступу до ПММ — пропану, бензину й мазуту. У Сирії немає лісів, і там використовують тільки нафтове паливо як для обігрівання осель, так і для випікання хліба. Зрозуміло, що бензин і солярка потрібні для транспорту й доставки продовольства. Тому контроль саме за нафтопереробкою в Сирії — це справжнісінське «кільце влади», яке автоматично означає повний контроль над населенням у будь-якій місцевості.

Контроль над НПЗ дає одразу все: і владу над населенням, і гроші валізами, і навіть імунітет проти авіації. Тому сьогодні російські найманці сфокусувалися на захопленні саме нафтових заводів Сирії.

Цікаво й те, що за тиждень до знищення колон Вагнера в Сполучені Штати Америки приїхали глава СЗР Наришкін, директор ФСБ Олександр Бортников і начальник Головного розвідувального управління Міноборони Ігор Коробов, які заговорювали зуби американцям у Вашингтоні, поки їхні підлеглі в Сирії переправлялися через Євфрат і готували воєнний удар по американцях.

Проте Вашингтон одним вухом слухав росіян за столом переговорів, а другим — донесення із Сирії про розгортання російських ударних загонів навпроти американських позицій.

На переконання експертів групи «Інформаційний спротив», для Путіна в цій усій історії є тільки два варіанти, і обидва вони погані. Або він та його спецслужби вже не контролюють авантюри приватних армій, або ж Путін особисто схвалив пряме зіткнення з американцями. Другий варіант для Путіна ще гірший, бо стає вкрай малою ймовірність того, що він не був у курсі й не схвалив особисто захоплення ключового газового заводу Коноко.

Зрозуміло й те, чому не стали чекати до виборів. Розрахували на те, що козаки Вагнера захоплять завод й оголосять про його передачу Асадові та що тому американці не стануть бомбити такий важливий об'єкт.

Сьогодні Кремлю доводиться крізь зуби визнавати загиблих у цій російській авантюрі, оскільки вже неможливо це заперечувати.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

РОСІЮ НАЗВАЛИ ОДНІЄЮ З НАЙБІЛЬШИХ ЗАГРОЗ ДЛЯ СВІТУ

Наближені до НАТО політики й експерти назвали найбільші загрози для безпеки у світі 2018 року. Відповідне відеоопитування здійснила прес-служба Альянсу

«Ми бачимо постійні загрози від терористичних атак. Ми також маємо кібератаки майже щодня. Також ми бачимо поширення ядерної зброї Північною Кореєю, а також більш агресивну Росію», — заявив генсек НАТО Єнс Столтенберґ.

Своєю чергою керівник Міжнародного комітету порятунку Давид Мілібенд наголосив, що європейські країни мають усвідомити, що кіберзагрози впливають не лише на їхні особисті цінності, а й на інституції.

Міністр оборони Лівану Якуб Ріад Саррав серед загроз назвав міжнародний тероризм.

Експерт Атлантичної ради Бен Німмо відзначив небезпеку поширення фейкових новин онлайн і дезінформації.

Відповідаючи на запитання про реакцію з боку НАТО на сучасні та майбутні загрози, глава Альянсу назвав такі кроки, як зміцнення колективної оборони, висока готовність збройних сил союзників, модернізація командної структури, подальша боротьба з тероризмом, більші інвестиції в оборону та справедливий розподіл фінансового тягаря.

РФ ВИПРОБОВУВАЛА У СИРІЇ НОВІ ЗРАЗКИ ОВТ

Президент РФ Володимир Путін затвердив держпрограму озброєння (ДПО), яку коригували на основі даних, отриманих під час випробування зброї в Сирії.

Про це в інтерв'ю одному з вітчизняних видань повідомив віцепрем'єр РФ Дмитро Рогозін, повідомляє Укрінформ.

«В останні місяці проект ДПО коригувався на основі даних, отриманих у Сирії. Було здійснено комплексне оцінювання зброї й техніки в бойових умовах, ефективність бойового застосування нових систем і комплексів за екстремальних зовнішніх факторів», — розповідає він про програму, яку мали ухвалити ще 2016 року.

За словами Рогозіна, у Сирії було задіяно понад 200 типів озброєнь і техніки, зокрема, робототехніку, інтелектуальні системи, ударні й розвідувальні БпЛА, захист літаків від вогневого ураження, високоточні боєприпаси, які наразі включено в ДПО.

Остання, за словами чиновника, стала нібито відповіддю Росії на переозброєння НАТО й США.

ГОЛОВА УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПАМ’ЯТІ ВОЛОДИМИР В’ЯТРОВИЧ:

«НАГАДУВАТИ СУЧАСНИКАМ ПРО ЗЛОЧИНИ РЕЖИМУ НЕОБХІДНО — ЯК ЩЕПЛЕННЯ ДЛЯ ЗДОРОВОГО, ВІЛЬНОГО МАЙБУТНЬОГО»

Наш співрозмовник — Володимир В’ятрович, кандидат історичних наук, дослідник історії українського визвольного руху, автор книг з історії України. Очолюючи архів СБУ, розсекретив архіви радянських каральних органів, чим допоміг пролити світло на багато подій з недалекого минулого і зажив ворогів і в Україні, і в Росії.

У своїх книгах та публікаціях повертає з небуття імена кращих синів і доньок нашого народу. А ще — розвінчує міфи і стереотипи, в полоні яких перебували кілька поколінь українців. Зокрема щодо Організації українських націоналістів та Української повстанської армії, діяльності ВЧК — ОГПУ — НКВС — МДБ — КДБ, жертвами яких стали мільйони українців.

Діяльність Володимира В’ятровича на посаді очільника Українського інституту національної пам’яті, колектив якого багато зробив для декомунізації нашої країни, неабияк дратує путінську Росію, в якій його називають «заклятим націоналістом-бандерівцем». Тож наша розмова розпочалася із запитання про його ставлення до цього ярлика

— Не люблю жодних ярликів — ні стосовно себе, ні стосовно інших, — говорить Володимир Михайлович. — Але до істеричної реакції російської пропаганди на наші ініціативи ставлюся позитивно. Це є черговим свідченням того, що і як історик, і як керівник інституту я — на правильному шляху.

— Перейдемо до нашого непростого минулого, зокрема до УПА. Навіть в українському суспільстві, не кажучи вже про російське чи польське, тут немає єдиної думки: одні вважають повстанців борцями за вільну Україну, другі — наймитами фашистської Німеччини…

— Ні ОУН, ні УПА ніколи не прислуговували німцям: нацисти заарештували понад 80 відсотків вищого керівного складу ОУН. Чимало з них були розстріляні чи запроторені в концтабори. Загалом українських націоналістів переслідував не лише радянський режим, а й гітлерівський, про що, до речі, не всі навіть сьогодні знають. Через це й виникають різні міфи.

Щодо створення УПА теж існує чимало міфів. Насправді цю силу сформовано у відповідь на жорстоку окупаційну політику гітлерівців, яку вони почали проводити відразу після захоплення України. Через УПА пройшло понад 100 тисяч осіб. А за участь у повстанському русі чи його підтримку каральні органи СРСР репресували понад 500 тисяч.

Діяльність цієї сили стала логічним продовженням національної революції 1917–1921 років, боротьби Української військової організації та Організації українських націоналістів, яку вони вели у 20-х — 30-х роках минулого століття. Зауважу, що саме боротьба УПА сприяла зародженню на початку 60-х років дисидентського руху, що згодом, наприкінці 80-х, переріс у національно-демократичний рух, апофеозом якого стало набуття Україною незалежності.

Парадоксально, але десятки років УПА залишалася в суверенній Україні невизнаною: лише після перемоги Революції гідності, 2015 року, наш парламент ухвалив закон, яким повстанців названо борцями за незалежність. Символічно, що оголошував його з трибуни Верховної ради син головного командира УПА Романа Шухевича — Юрій Шухевич, обраний народним депутатом за півроку до того.

— Доволі пізно це зроблено: вояків УПА майже не залишилося…

— Так, його потрібно було ухвалити ще на початку 90-х. Утім, попри затримку, цей закон є важливим вже не стільки для самих учасників УПА, скільки для нас, наступних поколінь українців. Він показує сьогоднішнім захисникам України, які проливають кров на Донбасі, що вони захищають державу, яка пам’ятає і вміє шанувати своїх героїв.

Парадоксально, але десятки років УПА залишалася в суверенній Україні невизнаною: лише після перемоги Революції гідності, 2015 року, наш парламент ухвалив закон, яким повстанців названо борцями за незалежність

Володимир В’ятрович

— Понад 70 років українці перебували під владою російсько-комуністичного режиму, який занапастив мільйони людей. Але й сьогодні дехто ностальгує за тими часами, мовляв, тоді була впевненість у завтрашньому дні…

— Наслідки панування того режиму жахливі для українців. Є безліч неспростовних доказів цього: лише в архіві СБУ зберігаються сотні тисяч документів КДБ, які проливають світло на ті злочини, що чинили ці каральні органи. А вони почалися відразу зі встановленням на теренах України радянської влади. Наприклад, уже в 1921–1923 роках від голоду потерпали сотні тисяч людей. А чого вартий Голодомор 1932–1933 років, коли загинули мільйони українців? А колективізація? Скільков українських селян, відібравши в них останню зернину і затаврувавши куркулями, відправили до найвіддаленіших регіонів Росії? За неповними даними, понад мільйон. Лише під час так званого Великого терору за вироками «трійок» було репресовано понад 300 тисяч осіб.

Навіть після смерті Сталіна радянська влада продовжувала боротися з «бандерівцями» і «буржуазними націоналістами», кидаючи за грати, до психлікарень тисячі людей. Загалом, за неповними підрахунками, жертвами російсько-комуністичного режиму, який панував у нас кілька десятиліть, стало понад 10 мільйонів українців.

— Процес декомунізації, активним прихильником якої ви були і багато для цього зробили, завершено. Якщо так, то хотілося б почути про його результати.

— Як нація, котра стільки настраждалася від комуністичного режиму, втративши мільйони кращих синів і доньок, ми давно мали б викреслити зі свого повсякденного життя імена тих, чиї руки по лікті в українській крові. Але через непослідовність у діях минулої влади, небажання псувати стосунки з Росією, цього не було зроблено. Тому і жили українці в містах і селах, названих на честь катів нашого народу, тому й ходили вулицями та відпочивали у скверах, які теж носили їхні імена. Я не уявляю, як почувалися нащадки тих, кого запроторили на Колиму, де вони й загинули, тих, хто помер від голоду на початку 30-х, проживаючи на вулицях Дзержинського, Чубаря, Петровського…

Але декомунізація не завершилася. І не лише тому, що де-не-де спалахують суперечки навколо перейменування тих чи інших населених пунктів, доцільності демонтажу пам’ятників ідолам більшовицького режиму. Потрібно доносити до суспільства всю правду про злочини радянської влади та її каральних органів, аргументовано спростовувати міфи, які нам досі намагаються нав’язувати російське ТБ і преса. Може виникнути запитання на кшталт: «Для чого постійно нагадувати про злочини режиму, які давно в минулому?» Так, у минулому, але знати про них важливо для мільйонів убитих наших співвітчизників, які не мали права на пам’ять. Це необхідно сучасникам — як щеплення для здорового, вільного майбутнього.

Тепер про результати. Ми перейменували майже тисячу населених пунктів по всій Україні, нові назви

отримали 51 493 вулиці, а також сквери та інші топоніми. Знесено 2389 пам'ятників і пам'ятних знаків, зокрема 1320 пам'ятників Леніну. Залишилися одиниці, переважно на територіях підприємств. Виявляємо їх за допомогою місцевих активістів і вимагаємо від власників знести. Можна сказати, що декомунізація виконана на 99 відсотків. Але прибирання дрібних символів радянської епохи, зокрема серпів, молотів, зірок з будівель, триває.

Під час цього процесу чотири населені пункти було перейменовано на честь подій Української революції 1917-1921років, що відбувалися в цих місцевостях. Наприклад, село Богданівське, що на Слобожанщині, назване на честь Богданівського полку УНР, який у грудні 1918 року вів тут оборонні бої. Село Шлях Незаможника в Херсонській області перейменували на Гордієнківці — на честь 1-го кінно-гайдамацького полку ім. Костя Гордієнка Армії УНР, бійці якого у квітні 1918 р. захопили Чонгарську переправу, рухаючись через місцевість, де нині воно розташоване.

Селище Комунар у Хмельницькій області перейменоване в Загродське — на честь генерал-хорунжого Армії УНР Олександра Загродського, війська якого у вересні 1920 р. здобули перемогу в бою, що йшов на території теперішнього селища. Селище Петровське, що у Вінницькій області, віднедавна носить назву Синьожупанники — на честь воїнів 7-го Синього полку (Синьожупанників) 3-ї стрілецької дивізії Армії УНР, які відзначились у боях у цій місцевості в липні 1919 р.

— Уже чотири роки на Сході України гинуть наші хлопці, відстоюючи державний суверенітет і територіальну цілісність держави. Чи не доцільно було б увічнити їхню пам'ять у назвах населених пунктів, вулиць?

— Зробити це не лише доцільно, а й украй потрібно! Тому деякі населені пункти Волинської, Миколаївської, Дніпропетровської, Запорізької і Донецької областей перейменовані на честь Петра Сусваля, Віталія Токаря, Максима Єфімчука, Віталія Ільїна, Сергія Добропаса, Степана Криворученка та Івана Ступака, які загинули, захищаючи Україну від російської агресії. Цей список не остаточний.

— Восени цього року в Україні будуть вже 85-ті роковини Голодомору 1932–1933 років. Як історик-дослідник цієї жахливої в нашій історії сторінки чи можете назвати головну мету, яку переслідувала Москва його влаштуванням?

— Починаючи ще з 20-х років українці повставали проти радянської політики. І Голодомор був вирішальним ударом Сталіна у відповідь на те, що він називав «страхом втратити Україну». Адже в Україні відбулося близько п'яти тисяч повстань, в яких, за документами ГПУ, брало участь близько мільйона людей. Можна собі уявити, наскільки масштабними були ці акції протесту, наскільки затятою була ця боротьба, яка справді ставила під загрозу зриву плани Сталіна щодо побудови світової імперії. Він чудово розумів, що без України досягнути цієї мети неможливо, що головним чинником, який може цьому завадити, є саме український національний рух і спротив. Тому і було завдано такого страшного удару — влаштовано Голодомор.

— Як тодішньому режиму вдавалося приховувати це жахіття?

— Влада, «експериментуючи» над мільйонами людей, суттєво обмежила їхнє пересування: селяни без паспортів не могли виїхати навіть за межі свого району. При цьому навколишню територію блокували війська. До того ж компартійний режим запровадив і кримінальну відповідальність за будь-яке згадування голоду: в архівах СБУ збереглося чимало свідчень про це. Наприклад, колгоспник Микола Рева отримав шість років ув'язнення за лист до Йосифа Сталіна, в якому розповів страшну правду. А Олександру Радченко, яка описала страхіття, що творилося навколо, у своєму щоденнику, навіть через 12 років після Голодомору засудили до 10 років позбавлення волі!..

Тодішня радянська преса писала виключно про успіхи «соціалістичного будівництва». Використовуючи резидентури радянської розвідки, які діяли в усіх західних країнах, купувалися окремі закордонні журналісти, насамперед ті, що представляли впливові видання. Вони й писали замовні матеріали, стверджуючи, що «ніякого голоду і близько немає». Ну а тих, хто намагався донести до міжнародної спільноти правду, радянські спецслужби намагалися всіляко дискредитувати.

З часом, зокрема 1941 року, знищили тисячі справ Наркомату охорони здоров'я, які стосувалися початку 30-х років і могли містити інформацію про Голодомор. Пам'ять про нього належало стерти не тільки в офіційних паперах, а й у пам'яті свідків трагедії. Тому чекісти жорстоко переслідували всіх, хто намагався утримати цю пам'ять або передати її комусь. Проте тисячі українців, які пережили трагедію, з часом опинялися поза межами досяжності радянських органів безпеки і отримували можливість розповісти світові правду про неї. Правда, радянські спецслужби докладали неабияких зусиль для дискредитації тих, хто, на їхню думку «виносив сміття з хати». Наведу такий приклад. На початку 80-х років у Канаді було знято документальний фільм «Жнива розпачу», який розповідав про вимирання у 1932–1933 роках українських селян. Зроблена кінострічка була на основі документів, спогадів тих, хто пережив це лихо, були опубліковані й світлини селян, що помирали голодною смертю. Але автори фільму допустили невеличку неточність: як ілюстрацію використали фото, яке відображало голод 1921–1922 років. І цим миттєво скористався КДБ: через власні канали у західній пресі було поширено повідомлення, що фільм свідомо сфальшовано. І зроблено це було так переконливо, що канадська влада заборонила показувати його у школах!..

— Невже господар Кремля так зважав на суспільну думку за кордоном, що старанно приховував свої злочини проти власного народу? Чи боявся осуду на міжнародній арені?

— Приховати факт голоду було дуже важливо для Сталіна ще й тому, що багато західних інтелектуалів підтримували комуністів. Відомий французький письменник Ромен Роллан, наприклад, щомісяця жертвував 5000 франків радянському посольству в Парижі. Коли його запитали про Голодомор в Україні, він сказав: «Я не хочу нічого про це чути». А Бернард Шоу, нобелівський лауреат, заперечував голод навіть після свого візиту до СРСР.

— Коли ж, Володимире Михайловичу, про нищення українців голодом дізналася громадськість західних країн?

— Наприкінці 80-х, коли так звана перебудова набирала в СРСР обертів, а тодішня компартійна влада все ж дещо пом'якшила режим свого панування. Це сталося, зокрема й під тиском інформаційної кампанії, яку розгорнула у світі українська діаспора. Зрештою 25 грудня 1987 Володимир Щербицький, тодішній партійний керівник Української РСР, у своїй доповіді з нагоди 70-річчя створення УРСР, згадав про факт голоду. Тож згодом і в українській, і у всесоюзній пресі з'явилися перші публікації про цю трагедію.

А вже незабаром зникла держава, керівництво якої вчинило і ретельно приховувало цей злочин. На руїнах СРСР постала незалежна Україна. Тож справдилися слова Євангелія: «Пізнайте правду, і вона зробить вас вільними!».

— Перейдемо до днів сьогоднішніх. У нашому суспільстві точаться дискусії навколо створення в Україні національного пантеону героїв. Ваше ставлення до цього?

— Таке ж, як і у більшості українців, — позитивне. Нагадаю, що на сьогодні могили визначних українців розкидані по всьому світу. За приблизним підрахунками, їх близько 250 тисяч. У них поховані люди, які емігрували з України на початку минулого століття та після Другої світової війни. Це представники української інтелігенції, визвольного руху часів УНР. Найбільше таких поховань на теренах Польщі, Чехії, Румунії, Франції, Німеччини, Великої Британії, Італії, США, Канади. Є вони навіть у Австралії, Бразилії та Аргентині.

Звісно, що частина з них залишиться на місці й потребуватиме спільної опіки місцевих українських громад і української держави. Частину слід буде перепоховати в Україні через неможливість опікуватися на місці теперішнього поховання. Також наша держава має ініціювати повернення останків найвизначніших українців на рідну землю для поховання в Національному пантеоні.

У січні 2015 року Верховна Рада ухвалила постанову «Про увіковічення пам'яті Героїв України, які віддали своє життя за свободу і незалежність України». Цим документом, зокрема, передбачено «створення у центральній частині столиці України міста-герої Києві Українського національного пантеону (Меморіального комплексу)».

— Сьогодні, захищаючи Україну від російсько-терористичної орди, гинуть кращі сини та доньки нашого народу. Чи не доцільно так само вшанувати й їхню пам'ять?

— Стосовно цього є рішення Президента України — указ про меморіал українських героїв. На нашу (УІНП) думку, цей меморіал і має стати пантеоном, а місцем його розташування — пагорб над Дніпром, де нині височіє пам'ятник неіснуючій українсько-російській дружбі, так звана Арка дружби народів.

> *«Саме боротьба УПА сприяла зародженню на початку 60-х років дисидентського руху, що згодом, наприкінці 80-х, переріс у національно-демократичний рух, апофеозом якого стало набуття Україною незалежності»*

— Як ви вважаєте, чому російська владна верхівка так хворобливо реагує на будь-яку спробу українців дізнатися про своє справжнє минуле, знати імена своїх справжніх героїв?

— Тому що людьми, які знають власну історію, виховані на прикладі борців за волю народу, майже неможливо маніпулювати. З цієї причини і російський цар, і компартійний режим, що прийшов до нас з Росії, віками витравлювали зі свідомості українців їхні цінності. Не помилюсь, коли скажу, що нас, українців, віками позбавляли власної історії, відбираючи в нас справжніх героїв.

Тому в головах багатьох наших громадян «каша», тому й досі, на 27-му році існування Української держави, дехто сумує за радянським минулим, «забуваючи» про мільйони невинно убієнних українців.

— Нещодавно ви віднесли Володимира Висоцького і Віктора Цоя до тих, хто своєю творчістю і після смерті може просувати ідеї «руского «міра», через що не завадило б заборонити їх в Україні. Ваші слова викликали в соцмережах шквал критики…

— Не перекручуйте, будь ласка, мої слова: я ніде і ніколи не казав, що їхні пісні потрібно заборонити в Україні. Не збираюся оцінювати творчість Висоцького, Цоя: у мене є фактично повна збірка пісень Володимира Висоцького. Цоя я теж слухав свого часу і не збираюся засуджувати їх за їхню творчість. Але я вважаю, що ми повинні пам'ятати, що сьогоднішня російська пропаганда буде використовувати їх для посилення свого впливу. Тому що вони нагадують про існування спільного культурного простору.

— Дякую, Володимире Михайловичу, за цікаву і змістовну розмову.

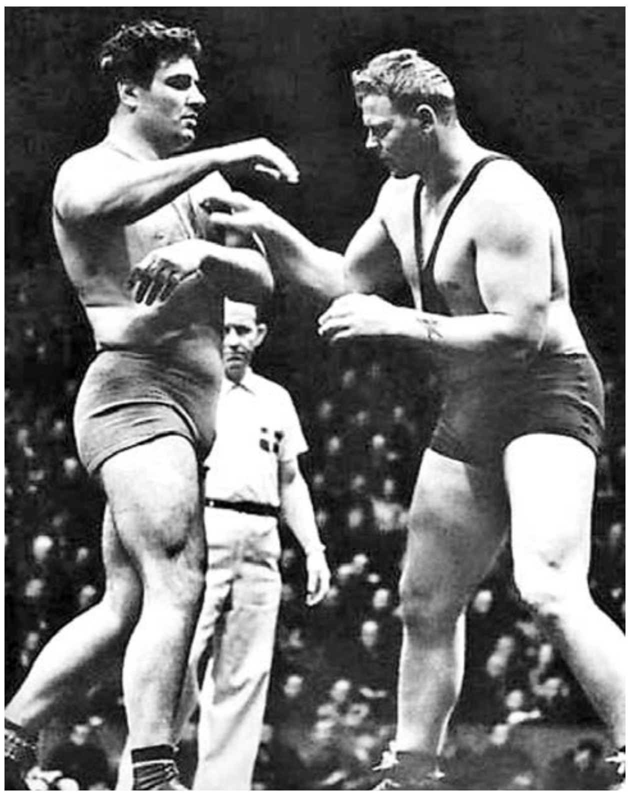
Інтерв'ю провів Сергій ЗЯТЬЄВ

ПЕРШОМУ ОЛІМПІЙСЬКОМУ ЧЕМПІОНУ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ БОРЦІВ ІВАНОВІ БОГДАНУ — 90 РОКІВ

ЛЕГЕНДА АРМІЙСЬКОГО СПОРТУ, ЧЕМПІОН ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГОР У РИМІ (1960 РІК) ІЗ ГРЕКО-РИМСЬКОЇ БОРОТЬБИ ІВАН БОГДАН РОЗПОВІВ, ЯК ВИПАДКОВО ПОТРАПИВ У СПОРТ І ЯК СТАВ ВІДОМИМ У СВІТІ СПОРТСМЕНОМ, І ПРО ТЕ, ХТО ЙОМУ ДОПОМІГ ПОДОЛАТИ НАЙТИТУЛОВАНІШОГО БОРЦЯ 60-Х РОКІВ...

Серед своїх вихованців армійської дитячо-юнацької спортивної школи, у якій він і досі працює

Іван Богдан (ліворуч) під час світової першості

Іван Богдан — уродженець села Дмитро-Білівка Миколаївської області. Найперший серед українських борців олімпійський чемпіон у важкій вазі. Дворазовий чемпіон світу: 1958-го й 1961 року. Триразовий чемпіон СРСР: 1958-го, 1959-го й 1961 року. Заслужений майстер спорту, заслужений тренер України, підполковник у відставці

Ми сидимо з Іваном Гавриловичем в тому самому столичному манежі єдиноборств біля Військового ліцею імені Івана Богуна, де майже 70 років тому розпочалась його спортивна біографія.

— Я з хліборобського роду, — розповідає ветеран. — У нашій родині завжди шанували роботу на землі. Батько тривалий час керував колгоспом і хотів, щоб я після служби в армії повернувся в рідне село на Миколаївщину. Ні про який спорт у мене й гадки не було.

Іванові навіть довелося в перший повоєнний рік кілька місяців також долучитися до керівництва колгоспу. Бо після визволення рідного краю від нацистів у селі майже не лишилося чоловіків.

— 1948 року мене призвали в армію, і я потрапив у саперну частину, — продовжує розповідь Іван Гаврилович. — А коли треба було формувати команду борців для участі на спартакіаді Київського військового округу, моя кандидатура привернула увагу командування. Зріст на той час я мав майже 190 і важив близько центнера. Хоч я відмовлявся, командир частини своїм наказом відправив мене боротися в Київ.

Сьогодні у свої 90 Іван Богдан має чудову пам'ять. Він, не вагаючись, розповідає й показує рукою, де в манежі був боксерський ринг, на якому килимі боролися самбісти, а на який уперше у своєму житті вийшов він. Двадцятирічний солдат перед змаганнями навіть не встиг ознайомитися з правилами боротьби. А в трусах з'являтися на людях узагалі вважав непристойним.

— Повалив я свого суперника на килим, притиснув його й питаю в судді, що приліг поруч: «А чому ви, дядьку не свистите?» — ділиться спогадами Іван Гаврилович. — А він мені й каже: «Прийми кулаки з-під лопаток суперника, тоді й зафіксую перемогу…»

Богдан подолав усіх своїх супротивників у підгрупі військових частин і лише у фіналі поступився майстрові спорту — представнику військового навчального закладу, який був іще важчим за солдата-сапера. Але вже наступного року Іван узяв реванш. Талановитого борця помітили в київському СКА та перевели на службу в столицю України.

— Тоді й розпочалося моє активне життя в спорті, — каже Іван Богдан. — На першості Збройних Сил Радянського Союзу я виборов третє місце. Мене стали викликати в головну команду країни. А коли підійшла до завершення служба в армії, я був уже майстром спорту.

Та керівництво Київського військового округу в особі тодішнього командувача генерал-полковника Антона Гречка не поспішало розлучатися з перспективним спортсменом.

— Він викликав мене особисто й запропонував залишитися в спортивному клубі на надстрокову службу, — каже Іван Гаврилович. — Слухаю я генерала, а перед очима — рідне село, трактори, що обробляють нашу родючу землю. Я навіть на якусь мить відчув запах зораного поля… Але командувач узяв тим, що запропонував сприяти моєму навчанню. У мене ж за плечима було лише сім класів.

Спочатку Богдан закінчив спеціалізовану школу при Інституті фізичної культури, а потім уступив і в сам виш. «Закінчу інститут, приїду в село, то, можливо, і директором школи стану», — розмірковував тоді спортсмен. Але подальші перемоги на борцівському килимі перекреслили всі плани Івана. 1958 року він став чемпіоном СРСР і виграв чемпіонат світу.

Двадцятирічний солдат перед змаганнями навіть не встиг ознайомитися з правилами боротьби. А в трусах з'являтися на людях узагалі вважав непристойним

— Їхати в статусі чемпіона світу в село працювати директором школи вже було якось незручно, — усміхається Іван Гаврилович. — Хоча й не любив я боротьбу, це вже було моєю роботою. Натирав перед поєдинком вуха, зціплював зуби, шепотів: «За неньку Україну!» — і виходив на килим. Особливо такий ритуал допомагав на змаганнях за кордоном. А ось на Батьківщині в мене не було гучних перемог.

У фінальному поєдинку на римській Олімпіаді Іванові Богдану протистояв легендарний німецький борець Вільфрід Дітріх, який одночасно виступав в обох видах боротьби, був учасником п'яти Олімпіад, володарем п'яти олімпійських нагород, за що його ім'я було внесено в Книгу рекордів Гіннесса.

— Уболівати за мене в Рим за туристичною путівкою приїхала моя молода дружина, — згадує Іван Гаврилович. — І я їй пообіцяв виграти турнір. Ну хіба міг я програти за такої підтримки навіть самому «королю килима» німцю Дітріху?

На початку 90-х років олімпійський чемпіон Іван Богдан продав свою найціннішу нагороду.

— Дочка із чоловіком розлучалися, і треба було відкупити в зятя квартиру, — пояснює Іван Гаврилович. — Великих статків я не накопичив, тому й вирішив продати московському колекціонерові олімпійську медаль і таким чином допомогти дочці. Власне, у цій квартирі я й мешкаю сьогодні. Тож можна сказати, що олімпійська нагорода поміняла «статус» (усміхається).

Після перемоги в Римі високі армійські чини неодноразово пропонували Богдану перебратися в Москву в елітний ЦСКА. Але, за словами Івана Гавриловича, він і в Києві досі почувається гостем, а радянська столиця його тим більше ніколи не вабила. Дехто з колег легендарного спортсмена вважає, що, якби Богдан погодився переїхати в Білокам'яну, кількість його перемог на чемпіонатах СРСР збільшилась би вдвічі. Та й на наступну Олімпіаду в Токіо він міг би потрапити.

Утім, виступити в Японії Іванові Богдану все-таки судилося. Вигравши 1961 року чемпіонат країни, він доповнив колекцію своїх нагород другим світовим «золотом» з Йокогами. До речі, саме в цьому японському місті Богдану випало вийти на килим проти його найважчого суперника за всю спортивну кар'єру.

— Іду я на зважування й звертаю увагу на засмаглого богатиря, — розповідає Іван Гаврилович. — Він, здавалося, був із самих м'язів. Ну, думаю, хай піде вперед, а я погляну, скільки потягне цей «бронзовий монумент». 185! Я зі своїми 108 видавався хлопчиком.

Чого не хотів Богдан, усе-таки сталося. Уже в першому колі йому дістався «засмаглий», який за своїми антропологічними даними, без сумніву, був фаворитом. Тож його зустріли щедрими оплесками.

— Та коли представили мене, наголосивши на чемпіонстві на Олімпіаді та світу, у суперника, м'яко кажучи, щелепа відвисла, — пригадує Іван Богдан. — Тільки-но пролунав сигнал судді розпочинати сутичку, я свою ліву руку під праву суперника підбив і буквально завис на ньому. «Монумент» поточився назад і присів на п'яту точку. Для перемоги мені вистачило 12 секунд.

За своє багатогранне життя в спорті Іван Богдан тренував армійську футбольну команду, викладав фізичне виховання в Суворовському училищі, очолював армійську дитячо-юнацьку спортивну школу, дав путівку в спортивне життя десяткам хлопчиків. Але через усе життя проніс любов до отчого краю й свіжозораної чорноземної ріллі…

— Мене й сьогодні дуже вабить рідне село, — зізнається Іван Гаврилович. — Пропав у мені знаменитий хлібороб (усміхається). Це не я полюбив спортивну боротьбу, це вона закохала мене в себе.

Славетний олімпійський чемпіон народився в рік олімпійського циклу та ще й 29 лютого. Іван Гаврилович вважає це знаком долі. А в неолімпійський рік він приймає вітання 1 березня.

Олександр ТЕРЕВЕРКО

Житомирський військовий інститут імені С. П. Корольова оголошує конкурс на заміщення вакантної посади начальника факультету технічних видів розвідки, ШПК — «полковник», посадовий оклад — 1740,00 грн.

Вимоги до кандидатів:

Військовослужбовці, які мають досвід участі в бойових діях, ступінь вищої освіти «магістр» або досвід військової служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління тактичного та вищих рівнів (не менше десяти років) та оперативно-тактичний рівень військової освіти або науковий ступінь (за профілем діяльності), вчене звання, оперативно-тактичний рівень військової освіти, стаж військової служби на посадах науково-педагогічних працівників не менше трьох років, а також досвід військової служби на посадах керівного складу в органах військового управління (військових частинах).

Для участі в конкурсі кандидати подають такі документи (матеріали):

рапорт про участь у конкурсі; автобіографія; копії документів про вищу освіту; службова характеристика; медична характеристика; завірена копія службової картки; довідка про проходження військової служби (із зазначенням військово-облікових спеціальностей); письмова згода на збір та обробку персональних даних.

Копії документів про науковий ступінь, вчене (почесне) звання, список наукових праць (винаходів), а також документи, що підтверджують підвищення кваліфікації протягом останніх п'яти років (дипломи, сертифікати, свідоцтва) — за наявності.

Особи, які проходять військову службу в Житомирському військовому інституті імені С. П. Корольова, подають рапорт, автобіографію, службову характеристику, список наукових праць (винаходів) та звіт про науково-педагогічну (наукову) діяльність.

Строк подання документів — до 19.03.2018 року.

Дата проведення засідання конкурсної комісії — до 23.03.2018 року.

Документи надсилаються на адресу: 10004, м. Житомир-04, просп. Миру, Житомирський військовий інститут імені С.П. Корольова.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Біла Церква оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлове приміщення в будівлі інв. №139 військового містечка № 1 площею 50,00 кв. м. Місцезнаходження об'єкта оцінки: Київська обл., м. Біла Церква, бульвар Олександрійський, 54Г.

Балансоутримувач: 7 Спортивний клуб МОУ.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження договору оренди.

Орієнтовна дата оцінки: 28.02.2018 р.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/271443.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строк виконання робіт, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Квартирно-експлуатаційного відділу м. Біла Церква не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 00 хв. через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації за адресою: Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 18.

Документи надсилати поштою на адресу: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1; надавати особисто за адресою: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 18.

Телефон для довідок: (068) 739-99-94 або (04563) 5-30-00.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Біла Церква оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлове приміщення в будівлі інв. №139 військового містечка № 1 площею 25,50 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: Київська обл., м. Біла Церква, бульвар Олександрійський, 54Г.

Балансоутримувач: 7 Спортивний клуб МОУ.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати, з метою продовження договору оренди.

Орієнтовна дата оцінки: 28.02.2018р.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/271443.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строк виконання робіт, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Квартирно-експлуатаційного відділу м. Біла Церква не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 00 хв. через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації, за адресою: Київська обл, м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 18.

Документи надсилати поштою на адресу: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1; надавати особисто за адресою: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 18.

Телефон для довідок: (068) 739-99-94 або (04563) 5-30-00.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Біла Церква оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — будівля № 1 загальною площею 1729,40 кв.м; будівля № 2 загальною площею 474,8 кв.м; будівля № 24 загальною площею 101,90 кв.м; будівля № 25 загальною площею 5,8 кв. м; будівля № 40 загальною площею 952,60 кв. м; будівля № 49 загальною площею 416,40 кв. м; будівля № 50 загальною площею 407,30 кв. м; будівля № 51 загальною площею 410,30 кв. м; будівля № 52 загальною площею 412,20 кв. м; будівля № 53 загальною площею 588,80 кв. м; будівля № 55 загальною площею 130,20 кв. м; будівля № 58 загальною площею 91,00 кв. м; будівля № 60 загальною площею 260,50 кв. м та № 6 загальною площею 56,90 кв. м.

Нежитлові приміщення загальною площею 229,30 кв.м в будівлі № 57 та загальною площею 42,00 кв.м в будівлі № 9.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: Черкаська обл., Монастерищенський р-н, с. Леськове, військове містечко № 1.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження договору оренди.

Орієнтовна дата оцінки: 28.02.2018 р.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/271443.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строк виконання робіт, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Квартирно-експлуатаційного відділу м. Біла Церква не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 00 хв. через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації, за адресою: Київська обл, м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 18.

Документи надсилати поштою на адресу: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1; надавати особисто за адресою: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова, 1, каб. 13.

Телефон для довідок: (068) 739-99-94 або (04563) 5-30-00.

***

Інформація Київського квартирно-експлуатаційного управління про підсумки конкурсів з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

За результатами конкурсів з відбору суб'єктів оціночної, що відбулися 09 лютого 2018 року , переможцямм визнано:

— СОД ФОП Рябченко О.М. на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна — нежитлового приміщення в будівлі інв. № 53 в/м № 127 площею 8,3 кв. м за адресою: м. Київ, вул. Дегтярівська, 12/7, балансоутримувач — Київське КЕУ.

— СОД ТОВ «Фінансова будівельна компанія «ФІСКО» на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна — технічного майданчика площею 492,00 кв. м із встановленими ємностями в кількості 15 одиниць в/м № 87 за адресою: м. Київ, вул. Поліська, 6, балансоутримувач — Київське КЕУ.

— СОД ФОП Чебаков О.І. на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна — нежитлове приміщення площею 49,50 кв. м в будівлі інв. № 72 в/м № 110 за адресою: м. Київ, вул. Фучика, 5, балансоутримувач — Київське КЕУ.

— СОД ФОП Чебаков О.І. на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна — нежитлові приміщення загальною площею 58,2 кв. м в будівлі інв. № 33 в/м № 113 за адресою: м. Київ, вул. Дегтярівська, 19, балансоутримувач — Київське КЕУ;

— СОД ФОП Чебаков О.І. на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна — нежитлові приміщення загальною площею 209,50 кв. м в будівлі інв. № 186 в/м № 161 за адресою: Київська обл., м. Бровари, балансоутримувач — Київське КЕУ.

За результатами конкурсів з відбору суб'єктів оціночної діяльності, що відбулися **16 лютого 2018 року,** переможцями визнано:

— СОД ПП «Експерт-Аналітик» на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна — технічний майданчик (прилеглий до західної трибуни стадіону) площею 400,00 кв. м в/м № 64 за адресою: 03049, м. Київ, пр. Повітрофлотський, 10, балансоутримувач — Центральний спортивний клуб ЗСУ;

— СОД ПП «Експерт-Аналітик» на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна — частина нежитлового приміщення плавального басейну площею 4,00 кв. м, будівля. № 68 в/м № 64; частина нежитлового приміщення спортивного комплексу площею 2,00 кв. м, будівля № 111 в/м № 64 за адресою: 03049, м. Київ, пр. Повітрофлотський, 10, балансоутримувач — Центральний спортивний клуб ЗСУ;

— СОД ПП «Експерт-Аналітик» на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна — частина нежитлового приміщення плавального басейну площею 4,00 кв. м, будівля. № 68 та частина нежитлового приміщення спортивного комплексу площею 2,00 кв. м, будівля № 111, розташовані за адресою: 03049, м. Київ, пр. Повітрофлотський, 10, військове містечко № 64; частина нежитлового приміщення ігрового залу площею 2,00 кв. м, будівля № 92, розташована за адресою: 03049, м. Київ, вул. Стадіонна, 10, в/м № 64; частина нежитлового приміщення спортивного манежу площею 2,00 кв. м, будівля № 8, в/м № 62, розташована за адресою: м. Київ, бул. Лесі Українки, 23А, балансоутримувач — Центральний спортивний клуб ЗСУ;

— СОД ПП «Експерт-Аналітик» на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна — частина нежитлового приміщення плавального басейну площею 6,00 кв. м, будівля № 68 в/м № 64 за адресою: 03049, м. Київ, пр. Повітрофлотський, 10, балансоутримувач — Центральний спортивний клуб ЗСУ;

— СОД ПП «Експерт-Аналітик» на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна — частина нежитлового приміщення котельні площею 100,00 кв. м, будівля № 10 в/м№ 294 за адресою: 03179, м. Київ, вул. 15-й км Житомирського шосе, балансоутримувач — Центральний спортивний клуб ЗСУ;

— СОД ТОВ «Фінансова будівельна компанія «ФІСКО» на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна — нежитлові приміщення в будівлі інв. № 1 в/м № 54 загальною площею 76,60 кв. м за адресою: м. Київ, вул. Госпітальна, 18, балансоутримувач — Київське КЕУ;

— СОД ФОП Чебаков О.І. на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна — частина нежитлового приміщення в будівлі інв. № 10 в/м № 22 площею 1,00 кв. м за адресою: Київська обл., Васильківський р-н., с Данилівка, балансоутримувач — Київське КЕУ.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — частина нежитлових приміщень у будівлі інв. № 53 військового містечка № 127 загальною площею 55,10 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, вул. Дегтярівська, 12/7.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 28.02.2018.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом « із зазначенням дати завірення копії, назви посади, ініціалів та прізвища уповноваженої особи, яка завіряє копію, та її особистим підписом.

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція « і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строк виконання, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 00 хв. 16 березня 2018 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення першого поверху загальною площею 12,90 кв. м (кім. № 112 площею 11,5 кв. м, частина приміщення № 111 площею 1,40 кв. м) в будівлі інв. № 1 військового містечка № 50.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, вул. Грушевського, 30/1.

Балансоутримувач: Центральний будинок офіцерів ЗСУ.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 28.02.2018.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням дати завірення копії, назви посади, ініціалів та прізвища уповноваженої особи, яка завіряє копію, та її особистим підписом.

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

ВІТАЄМО!

1 березня виповнюється 65 років багаторічному директору колишнього Луганського авіаційно-ремонтного заводу **Олексію Івановичу МОСТОВОМУ.**

Довгих 40 років Олексій Іванович служив і працював у авіаремонтній галузі, пройшовши шлях від старшого інженера технічного відділу Чугуївського АРЗ до директора Луганського АРЗ. Саме завдяки йому Луганський АРЗ вистояв у скрутні 90-ті роки й наростив виробництво, ставши свого часу єдиним профільним в Україні підприємством із ремонту вертолітних двигунів і редукторів. Крім того, Олексій Іванович спромігся створити на базі заводу один із найкращих в Україні авіаційних музеїв. Щиро вітаємо ювіляра! Зичимо міцного здоров'я й довголіття, сімейного благополуччя та мирного неба над головою.

Особовий склад управління головного інженера авіації авіації Командування Повітряних Сил, ветерани інженерно-авіаційної служби.

ВІТАЄМО!

26 лютого свій день народження відзначив командир окремої артилерійської бригади полковник

БАРАНОВ Сергій Миколайович.

Мудрий по життю, толерантний у роботі, виважений у рішеннях, сміливий у діях, комунікабельний у спілкуванні, справжній професіонал своєї справи — таким є Сергій Миколайович.

Шановний Сергію Миколайовичу! Щиро вітаємо Вас із днем народження. Зичимо життєвого оптимізму, успіхів у військовій справі, підкорення нових вершин, сили і енергії, стабільності та достатку! А ще міцного здоров'я, щастя, любові рідних і близьких Вам людей!

З повагою особовий склад окремої артилерійської бригади.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція « і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 30 хв. 16 березня 2018 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Результати конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності по КЕВ м. Рівне

На підставі конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, який відбувся 23.02.2018 року з метою визначення ринкової вартості об'єкта, що обліковується на балансі військової частини А 2798, для розрахунку орендної плати при укладанні договору оренди по об'єкту: нежитлові приміщення (1–4) в будівлі інв. № 19 (Магазин) площею 41,00 кв.м військового містечка № 61 за адресою: 35324, с. Велика Любаша Костопільського району Рівненської області, переможцем визнано Приватне підприємство «Експерт-Рівне-Консалт».

***

Результати конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності по КЕВ м. Рівне

На підставі конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, який відбувся 23.02.2018 року з метою визначення ринкової вартості об'єкта, що обліковується на балансі військової частини А 2798, для розрахунку орендної плати при продовженні терміну дії договору оренди по об'єкту: нежитлові приміщення (частина даху) будівлі інв. № 36 (Спортзал) площею 20,00 кв.м військового містечка № 45 за адресою: 35325, с. Дуби Рівненського району Рівненської області, переможцем визнано Приватне підприємство «ОЦІНКА ТА КОНСАЛТИНГ».

***

Ансамбль пісні і танцю Збройних Сил України (надалі Ансамбль) (місцезнаходження: 01021, м. Київ, вул. Грушевського, 30/1) відповідно до частини другої статті 21 Закону України «Про культуру» (формування кадрового складу художнього та артистичного персоналу державних та комунальних закладів культури здійснюється на конкурсній основі) та Порядку формування на конкурсній основі кадрового складу художнього та артистичного персоналу державних та комунальних закладів культури, затвердженого наказом Міністерства культури України від 01.07.2016 № 497, оголошує конкурс на заміщення вакантної посади:

1. Балетмейстера-постановника — 1 посада.

1.1. Кваліфікаційні вимоги (освіта): повна вища освіта відповідного напрямку підготовки (магістр, спеціаліст,) без вимог до стажу роботи.

Спеціальні кваліфікаційні вимоги: яскрава творча індивідуальність, відмінні музичні, хореографічні та сценічні здібності, досвід роботи з постановки класичного, сучасного і народного танцю.

1.2. Програма для участі в конкурсі:

показати у записах на носіях створені роботи, що стосуються хореографічного класичного, сучасного і народного танцю; практично показати роботу з партитурою хореографічного твору; співбесіда з питань фаху.

2. Адреса подачі документів: 01021, м. Київ-21, вул. Грушевського, 30/1, каб. 213, Ансамбль пісні і танцю Збройних Сил України.

3. Кінцевий строк прийняття документів від претендентів на участь у конкурсі — 16 березня 2018 року.

4. Претенденти, які бажають взяти участь у конкурсі, подають до конкурсної комісії Ансамблю (голові конкурсної комісії Ансамблю пісні і танцю Збройних Сил України) заяву про участь у конкурсі в довільній формі:

До заяви додаються такі документи: особовий листок з обліку кадрів із вклеєною фотокарткою встановленого зразка (заповнений); копія паспорта громадянина України; копія трудової книжки (за наявності); копія (копії) документа про освіту за відповідною спеціальністю; творче резюме.

У конкурсі можуть брати участь працівники, які працюють в Ансамблі. Працівники, які знаходяться із Ансамблем в трудових відносинах та беруть участь в конкурсі, подають до конкурсної комісії тільки заяву про участь у конкурсі.

Претенденти на участь у конкурсі мають право подавати іншу додаткову інформацію.

Конкурс проводиться в один день у два етапи:

— перший етап — розгляд документів, поданих претендентами: 19 березня 2018 року о 10.00;

— другий етап — ознайомлення з професійними даними учасників конкурсу: 19 березня 2018 року об 11.00.

Початок реєстрації — о 09.45.

Відповідальність за достовірність поданих документів несе претендент.

Оформлені неналежним чином документи до розгляду не приймаються.

5. Конкурс відбудеться: 19 березня 2018 року з 10.00 у приміщенні Центрального будинку офіцерів Збройних Сил України за адресою: 01021, м. Київ, вул. Грушевського, 30/1, каб. 213, тел. (044) 253-70-21, тел./факс (044) 253-70-39.

6. Витрати на проїзд та проживання — за рахунок претендентів. Переможців конкурсу Ансамбль пісні і танцю Збройних Сил України житлом не забезпечує.

Знайомтеся, Вікторія Гальченко — медична сестра відділення функціональної діагностики військового мобільного госпіталю. Ця чарівна дівчина одягнула військовий однострій у 18 років, одразу після закінчення Луганського обласного медичного коледжу. Нині старший солдат-медик перебуває на передньому краї оборони наших рубежів і оберігає життя та здоров'я українських захисників.

Євгеній СИЛКІН

НАРЕШТІ ВЕСНА...

КОЛИСЬ 1 БЕРЕЗНЯ ВВАЖАЛИ ПОЧАТКОМ РОКУ, ТОМУ ЦЕЙ ДЕНЬ ВІДЗНАЧАЛИ ГУЛЯННЯМИ

Здавалось би, що змінилося за одну ніч із 28 лютого на 1 березня? Але думка про те, що настала весна, усе ж підносить настрій

Головним атрибутом закликання весни є випікання «жайворонків»

Як свідчать історичні джерела, наші пращури розпочинали рік із весни, з березня, коли пробуджувалася природа, а весняне тепло давало змогу починати новий хліборобський цикл. Дотримувався давньоукраїнського березневого літочислення й літописець Нестор. Свою «Повість минулих літ» він почав із березня «в лето 6360 (852), индикта 15». Підтвердження того, що березень був початком року, дає нам і біблійна легенда, коли Господь сказав до Мойсея й Аарона про місяць березень: «Оцей місяць для вас — початок місяців. Він вам перший між місяцями року». (Книга Вихід. 12,2). Тож зрозуміло, чому і грецька церква, і наша аж до 1342 року починали літочислення з березня.

Що ж до самої назви «березень», то походить вона від давньоукраїнського слова «сухий» (від сушіння зрубаних дерев). Іще перший місяць весни мав назву березол, або березіль (від спалення деревини для отримання золи). Саме тієї пори селяни вирубували в лісах берези, а на звільнених площах сіяли зерно. Зрубані дерева спалювали, щоб отримати золу, тобто попіл. З нього виготовляли скло. Цей промисел називався гутівництвом, а заводи — гутами.

Приходові весни український народ присвятив багато звичаїв і традицій. Одним із них є закликання весни. «Прогнавши зиму», наші предки починали закликати весну. Дійство зазвичай улаштовували дівчата й діти з піснями і гуляннями. Звідки весну викличуть? Звісно, з міфологічного вирію, небесного царства тепла, де живуть не тільки всі божества, а й душі померлих родичів, куди відлітають птахи, рятуючись від холоду. Українці помічали, що прихід весни пов'язаний із поверненням із вирію птахів, тож вірили, що саме птахи приносять її на своїх крилах. Тому головним атрибутом закликання в усіх слов'янських народів є випікання з прісного тіста «жайворонків» із розпростертими крилами. Саме ці птахи прилітають найпершими та є справжніми провісниками весни.

Із краю-раю
Пташок викликаю:
Летіть, жайворонки,
До нашої сторонки,
Спішіть, ластів'ята,
До нашої хати
Весну зустрічати,
Зиму проводжати!

Закликати весну могли і на Сорочини (9 березня), і на Явдохи (14 березня), і на Теплого Олекси (30 березня).

Дівоче прізвище

Столиця Мадагаскару · Поема Гомера · Розм. монета в Ізраїлі · Перша в СРСР вантажівка · Духовне звання

Порода собак · Силове крило УНА · Настінний світильник · Ріка в Англії · Довга глибока канава · Морський лід · Прилад для освітлення · Місто в Нідерландах

Марка літака · Франц. океанограф · Італійський рок-гурт · Польська фортеця на Дніпрі · Народ в Індії

Кормова частина палуби · Частина вистави · Орган нюху · Чоловіче ім'я · Сотка землі · Древня столиця Вірменії · Чоловіче ім'я

Доручене чатовому · Укр. письменник · Благородний метал · Протиградова ракета · Безбарвний отруйний газ · Воскоподібна речовина · Отруйна жаба

Нота · Столик для ікон · Взірець досконалості · Курорт у Бельгії · Тварина родини оленів · Невеличка мавпа · Кассіус Клей

Стиль вусів · Літакрозвідник Анатри · Червона квітка · Різновид жалюзі · Національ-ть Піфагора · Сорт риби

Послушник в Ісламі · Чол. одяг у Д. Римі · Легенд. цар Мікен · Вид населеного пункту · Крок у балеті · Вино з родзинок · Важкий танк · Оболонка стовбура

Річкове судно · Зимовий віз · Жіноче півпальто · Верх. вождь древлян · Термопластик

Місто в Японії · Прогонич · Фруктова горілка · Мусульман. богослов · Місто в Україні

Плоска валізка · Коротка гостра борідка · Місто в Італії · Німб

Скаутська орг-ція · Майстер повітряного бою · Марка пістолета · Народність в Сибіру · Виконавець смерт. вироку

Справжнє прізвище

Сканворд підготував Олексій ТРИГУБ

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 29005 Замовлення 60328

Ціна вроздріб – договірна

НАРОДНА АРМІЯ

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Руслан ТКАЧУК, Андрій ЛИСЕНКО

Провідний літературний співробітник — Наталія ЧИЖЕВСЬКА

Адреса редакції:
вул. Московська, 45/1, будівля 33, м. Київ, 01015

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 285-70-12

Передплатний індекс — 68618

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)

Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114

9 771029 911004